

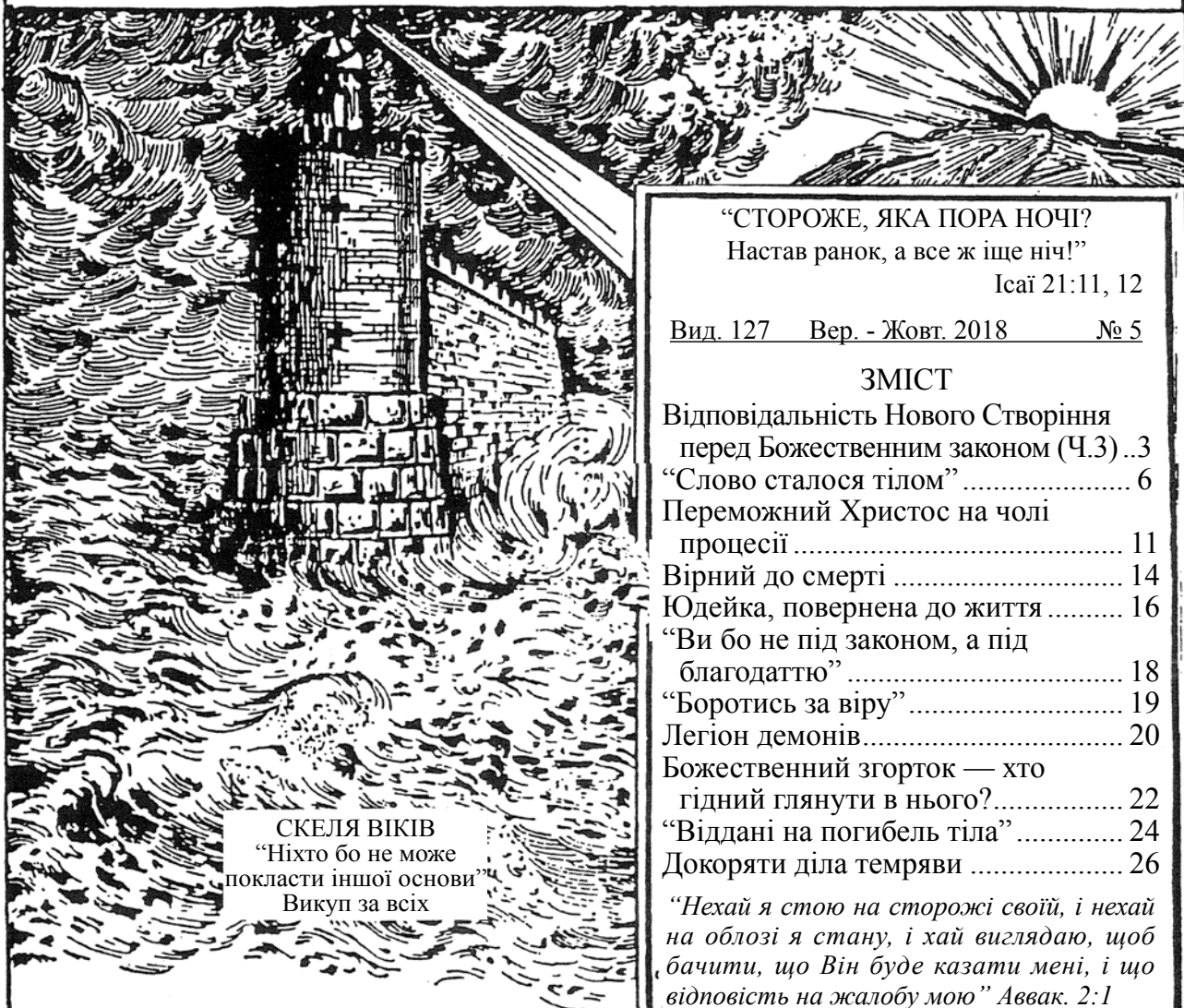
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

І

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 127 Вер. - Жовт. 2018 № 5

ЗМІСТ

Відповідальність Нового Створіння перед Божественним законом (Ч.3) ..3	
"Слово сталося тілом"	6
Переможний Христос на чолі процесії	11
Вірний до смерті	14
Юдейка, повернена до життя	16
"Ви бо не під законом, а під благодаттю"	18
"Боротись за віру"	19
Легіон демонів.....	20
Божественний згорток — хто гідний глянути в нього?.....	22
"Віддані на погибель тіла"	24
Докоряти діла темряви	26

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Авак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НОВОГО СТВОРІННЯ ПЕРЕД БОЖЕСТВЕННИМ ЗАКОНОМ

ЧАСТИНА 3

ВІДМІННІСТЬ МІЖ ВОСКРЕСІННЯМ ЦЕРКВИ І ВОСКРЕСІННЯМ СВІТУ

Тепер розглянемо деякі вірші, яких загалом не розуміють, але які дозволяють нам встановити чітку різницю між воскресінням Церкви і воскресінням всього світу.

У 1 Сол. 4: 14, 16 апостол Павло згадує два класи: “тих, які послули в Ісусі” і “тих, що вмерли в Христі” (Хом.). Викуп-жертва нашого Господа, завершений на Голгофі, змінив майбутнє Адамового роду настільки, що тепер про нього можна сказати, що він “поснув в Ісусі”. Відповідно, не можна вважати, що світ загинув, навіки мертвий. Ні, він спить, чекає на час, який призначив Отець, “коли всі, хто в гробах, Його голос [голос Божого Сина] почують, і повиходять” (Ів. 5: 28, 29).

Натомість вираз “вмерли в Христі” стосується тільки вибраної Церкви. Поклик христитися в Христа (Помазанця) є пропозицією, обмеженою до “покликаних, і вибраних, і вірних” Церкви Євангельського віку. Апостол має на увазі тих, які були зачаті Святим Духом, а пізніше послули в смерті.

Однак їх не треба вважати мертвими в тому ж значенні, в якому світ мертвий в Адамі. “Ті, що вмерли в Христі”, повинні мати особливе воскресіння з мертвих — Перше Воскресіння, головне воскресіння. Інші отримають наступне воскресіння. Однак не подумайте, що “ті, що вмерли в Христі”, були мертвими як Нові Створіння. Ні. Однак коли мова йде про плоть, їхня смерть настала повністю.

Вираз “поснули” стосувався обох класів. Ті зі світу, які зазнали смерті, далі є в незадовільному стані, в якому померли і в якому повиходять, щоб мати змогу піднятися з нього. Але ті, які тепер належать до Христа, зазнають миттєвого воскресіння і отримають нові тіла, подібні до славного тіла нашого Господа.

Правду кажучи, підняття Церкви починається тоді, коли вона стає Новими Створіннями, і якщо ми не почнемо підніматися тепер, то не зазнаємо переміни — “раптом, як оком змигнути” — у кінці нашого шляху (1 Кор. 15: 51, 52). Такі особи не прийдуть на майбутній суд (випробування), а в переміні перейдуть цілковито від смерті до життя — до славної нагороди, Божественної природи.

“ДУХ ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДО БОГА”

“І вернеться порох у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його” (Екл. 12: 7).

Цей вірш не має особливого відношення до Церкви. Він загалом стосується всіх людей, коли вони помирають. І якщо до першої частини вірша немає жодного запитання, адже протягом усіх століть людські тіла перетворювалися на порох, то другу частину вірша багато християн розуміє цілком неправильно. Вона не має ніякого відношення до дихання або чогось іншого, що повертається повітрям до Бога.

Думка така: коли Бог створив Адама, Він дав йому життя, яке мало тривати повік, якщо

він буде слухняним. Коли Адам згрішив, Бог не забрав цей дух життя негайно. Він дозволив йому утримувати цей дух життя стільки років, скільки той міг, воюючи з терням і осотом, доки “не пірветься срібний шнурок”.

Адам передав частину цього духа життя своїм дітям, в яких ця частина життя перебувала століттями. Але люди не мають жодного права на цей дух життя; він є чимось, що їм тільки передають батьки. Бог не вважає, що хтось має право на життя, за винятком тих, які є в згоді з Ним — є досконалі. Від часу гріхопадіння людство живе без права на життя. Тому, з Божественного погляду, про весь світ сказано як про законно мертвий. Кожне право на життя, з Божественного погляду, втрачене. Ніхто не може сказати Богу: “Я маю право жити”. Бог може відповісти: “Ти не маєш права жити, бо твої перші батьки згрішили і втратили це право”.

Адам не міг дати своїм нащадкам те, що втратив. Коли він помер, він віддав дух життя і більше не мав тієї частки життя, яку мав протягом дев'яност трьох років. Куди пішов цей дух життя? Він повернувся до Бога, від Якого прийшов на початку. Все повертається до Бога. Адам не міг сказати своїм дітям: “Я заповідаю вам свої життєві права”, бо не мав жодних. Ніхто, крім Бога, не може дати права жити.

“Дух вернеться знову до Бога, що дав був його”. Той, хто володів правом на життя і втратив його, не може сказати, що він має право на життя чи на щось інше. Немає іншого шляху здобути життя інакше, як через Христа.

“НЕ МЕРТВИХ, А ЖИВИХ”

“Бог Авраама, і Бог Ісака, і Бог Якова... не є Богом мертвих, а живих” (Лк. 20: 37, 38).

Коли ми дивимось на контекст, то бачимо, що наш Господь виступав проти теорії садукеев, доводячи, що Авраам, Ісак та Яків матимуть воскресіння. Ісус сказав: “А що мертві встають, то й Мойсей показав при куші, коли він назвав Господа Богом Авраамовим, і Богом Ісаковим, і Богом Якововим” (Лк. 20: 37). Коли б вони були мертвими в тому значенні, що й звірина, Бог ніколи не казав би про них таким чином. Вони прийшли до згоди з Ним, і Він говорив про них, виходячи зі загального Плану. Св. Павло каже: “Буде воскресіння мертвих, праведних і неправедних” (Дії 24: 15, Гиж.). Стародавні

Гідні отримали свідоцтво, що вони подобалися Богу, і знаємо, що в них була обітниця кращого воскресіння, якої вони не мали б, коли б не подобалися Богу (Євр. 11: 35).

Ці Стародавні Гідні жили подібно як і зачаті Нові Створіння. Якщо Бог не підніме нас із мертвих, то не буде воскресіння. Те, що стосується Нового Створіння в Христі, стосується світу в цілому. Люди можуть думати, що ті, хто в гробі, абсолютно мертві, але Бог збирається їх збудити. Отже, апостол говорить не тільки про тих, хто поснув у Христі, але й про тих, хто поснув у Ісусі. У Христі поснули ті, які стали Новими Створіннями в Христі, спадкоємцями Бога, учасниками Божественної природи і увійшли в смерть. Про них сказано, що вони “вмерли в Христі” і будуть підняті першими.

Ісус є Спасителем не тільки Церкви, але й світу (Ів. 4: 42; 1 Ів. 4: 14). Він є убаганням не тільки за наші гріхи, “але й за гріхи всього світу” (1 Ів. 2: 2). Тому ті, які вірять словам, що буде воскресіння мертвих, однаково справедливих і несправедливих, — кажуть про весь світ так само, як про тих, що поснули в Христі.

Однак ті зі світу, які поснули в Ісусі, прокинувшись, будуть мати земну природу, а ті, які поснули в Христі, — вищу природу. Христос дав Своє життя як відповідну ціну за життя людини. Ми ж, ставши Церквою, увійшли під зовсім інші умови, ніж особи зі світу. Ісус сказав: “Ви не зо світу” (Ів. 15: 19). Ми інші і відрізняємось від решти світу. Апостол говорить, що наше життя походить від Отця — “Бога і Отця Господа нашого Ісуса Христа” (1 Петр. 1: 3).

Чи ж Ісус нічого не робить для Церкви? Робить! Як Заступник, Він приписує Свою заслугу Церкві, щоб ми могли вважатися співучасниками Його жертви, бо “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати” (2 Тим. 2: 12). Ця готовність страждати і є Угодою жертви, яку ми укладаємо з нашим Господом. Без Нього ми не можемо нічого. Ми ніколи не можемо досягти Божественних критеріїв, яких Він досяг, але Він, як наш Заступник, відшкодовує наші недоліки. У нас є те саме зачаття Святим Духом тим самим Отцем і ми матимемо участь у тому ж Воскресінні, уподоблюючись до Його смерті. Воскресіння Христа є воскресінням до Божественної природи, до якої ми “перемінимось раптом, як оком змигнути” (1 Кор. 15: 51, 52).

Світ отримає земне воскресіння. Життєдавець, Ісус, дасть людям усе втрачене — людську природу і стан Едену. Отже, про мертвий світ сказано, що він поснув, але прокинеться. Люди сплять так само, як ми, але Церква засинає як Нові Створіння, а світ — ні.

“БОГ ЙОМУ ТІЛО ДАЄ”

“І коли сієш, то сієш не тіло майбутнє, але голе зерно, яке трапиться, пшениці або чого іншого, і Бог йому тіло дає, як захоче”.

Суть думки в тому, що людство має природу Адама. Природа, яку Богу вподобалося дати роду Адама, є земною. Якщо ж наша природа є духовною, то ми, відповідно, будемо підняті такими. Якщо ви сієте кукурудзу, то пожнете кукурудзу; якщо ви сієте пшеницю, то пожнете пшеницю; якщо ви сієте ячмінь, то пожнете ячмінь. Так і в смерті. Якщо сіється звичайне тіло, то встане звичайне тіло. Церква — виняток з цього правила. Ми, Нові Створіння, сіємось як звичайні тіла, але ці звичайні тіла нам тільки позичені, щоб у них діяти. Ми — Нові Створіння, а не людські істоти. Ми сіємось зі звичайними тілами, а встаємо з духовними, у Першому Воскресінні.

ДВА ВОСКРЕСІННЯ

“Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресіння життя, а котрі зло чинили, на воскресіння Суду” (Ів. 5: 28, 29).

Божественний задум полягає в тому, щоб через слухняність Одного відбулося примирення за гріхи всього світу, щоб благословення прийшло для кожного члена роду Адама. Через людину смерть і через людину воскресіння мертвих (1 Кор. 15: 21-23). Перед нами два класи: ті, які робили добро — чули тепер Євангеліє, мали і використовували будь-яку нагоду робити добро; і ті, які робили зло — не чули і, відповідно, не мали нагоди робити добро.

Про кого можна сказати, що він робив добро? “Нема праведного ані одного” (Рим. 3: 10). Отримавши добре Боже Слово, ми повинні добре ним користуватись, іти в Школу Христа, щоб учитися в Нього, переходити крізь проби і труднощі. Ці речі покажуть, чи ми гідні високого

становища, для здобуття якого посвятили своє життя.

Та в цьому житті ми не будемо досконалими (як Ісус) у тілі та в розумі. Ми не можемо бути досконалими в плоті, як Ісус, але Ісус мав досконалу волю, і ми також можемо мати досконалу волю, хоча в нас можуть бути хиби і перешкоди у виконанні цієї волі. Однак щоб ховати наші вади, ми маємо Заступника, Якого Бог дав, щоб прийняти нас. Церква має свої випробування раніше від світу і, якщо перемаже, то, за словами Бога, отримає вердикт: “Гаразд,.. над великим поставлю тебе” (Мт. 25: 21). Ось хто “добрий”.

А хто робив погано? Ніхто не був досконалим, і навіть у розумі ніхто не наблизився до мірила, яке Бог міг би схвалити. Такі особи незадовільні, тобто непридатні. Коли Бог встановить славне Месіанське Царство, Він поставить усе людство на випробування, щоб побачити, чи під час тисячі років царювання Месії нагороди і покарання приведуть людей до властивого стану серця. У кінці тисячі років Ісус, Посередник, представить їх Отцю для кінцевого випробування. Якщо вони перейдуть цю пробу, Бог дасть їм вічне життя. Але ті, які матимуть тисячу років, щоб робити добро, не здобудуть такої високої нагороди, як ті, які самопожертвою сьогодні проявляють свою любов до Правди і вмирають задля праведності.

“В ШЕОЛІ МЕНЕ ЗАХОВАВ”

“О, якби Ти в шеолі мене заховав, коли б Ти мене приховав, аж поки минеться Твій гнів, коли б час Ти призначив мені, та й про мене згадав” (Йов. 14: 13).

Цей фрагмент Святого Письма стосується не Нового Створіння, а людської істоти. Він стосується людини, а не духовно зачатого Божого сина і члена Христа. Йов говорив як один з людства. Він був готовий померти, бо життя стало для нього тягарем. Він казав: “Коли б Ти мене приховав, аж поки минеться Твій гнів”. Посеред дуже суворих страждань він вигукнув: “О, щоб я міг померти! Але не покинь мене як німе створіння, а заховай у гробі, поки цей час гніву, гріха і прокляття мене і буде запроваджена Нова Ера”. Навряд чи Йов розумів значення того, що казав. Ми радше повинні припустити, що він говорив слова, повного значення яких не усвідомлював.

Немає підстав вважати, що коли Давид казав: “Бо Ти не залишиш душі моєї в шеолі [пеклі]” (Гиж.), він знав, що говорить пророчо про Месію. Св. Петро звернув увагу на те, що згадані слова стосувалися не Давида, а Христа, що Його душа не позосталася в пеклі, ані плоть не зазнала тління (Дії 2: 27-31). Але Йов говорив про себе, і пророчо — про людство. Він був образом світу. Він втратив свої отари та стада, своїх друзів, свій дім, своїх дітей, свою дружину і навіть своє здоров’я.

Та у своєму часі Бог дав Йову стільки ж синів та дочок і удвічі більше отар та стад і т. д. У цьому значенні він був образом людської сім’ї. Адам та його сім’я зазнали втрат. Адам був царем землі, але втратив владу, а з нею все, що мав. Остаточно він та всі його діти повернуться до свого — дитина за дитину. Що ж стосується земних багатств, то він здобуде набагато більше, ніж коли-небудь втратив. Йов є образом цієї реституції.

З Божественного погляду, світ спить. Якщо Йов міг сказати: “О, якби Ти в шеолі мене заховав”, то і християнин міг би сказати: “Ти заховаєш мене в шеолі до воскресіння”. Бог подбав про воскресіння для всіх. Та чи всі вмирають однаково? Відповідаємо, що рід Адама вмирає в тому значенні, що його життєві права були втрачені в часі гріхопадіння. Та Бог дивився в майбутнє і пророчо промовляв через Йова або через когось іншого. Йов міг говорити так, немовби він не мертвий, усвідомлюючи факт, що буде воскресіння. Питання в тому, чи могло життя Йова бути перенесене у тому ж значенні, що й життя св. Павла? Жодним чином. Йов заснув адамовою смертю; св. Павло заснув у Христі. Життя одного було життям Нового Створіння, а життя іншого — життям старого створіння, не зачатого Святим Духом до нової природи.

R5107 (1912 p.)

“СЛОВО СТАЛОСЯ ТІЛОМ”

Нашому обмеженому розуму важко зрозуміти деякі глибокі речі Святого Письма через недостатність знань та досвіду. Усе, що ми знаємо про передлюдське існування нашого Господа, об’явлене в Божому Слові. Святе Письмо стверджує, що наш Господь був багатим і став бідним: не що Він залишився багатим і тільки вдавав бідного, але що Він дійсно став бідним, щоб ми стали багатими. Апостол каже, що Він відмовився від тих умов, які мав, перш ніж стати людиною, і прийняв вигляд раба. Він став плоттю, пояснюючи: “Тіло Мені приготував”, людське тіло. Так Він став “мало чим уменшеним від ангелів” для перетерплення смерті (Євр. 10: 5; 2: 9).

Зібравши докупи біблійні вирази на цю тему, маємо наступне: у Своему передлюдському існуванні наш Господь був Логосом, “початком Божого творива”, Альфою всього Божого створіння та Омегою, бо Єгова створив тільки Одного. Про Логоса написано: “Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього” (Ів. 1: 3). Він був на духовному рівні, наступним після Отця.

У Божественному Плані Віків, сформульованому задовго до того, наш Господь отримав пропозицію, яка передбачала відкуплення

людства. Задум був такий: якщо Логос буде слухняний волі Отця, Він буде піднятий ще вище, до божественної природи. Заради цієї радості, виставленої перед Ним, наш Господь зробив різні кроки, потрібні для завершення великої праці відкуплення. Контракт, який Він уклав з Отцем, передбачав велике упокорення. Хоча мова йшла про жертву влади, почестей, слави, однак перший крок не містив у собі жертви життя. Потрібно було тільки прийняти задум Отця, щоб стати плоттю, стати людською істотою, відмовитися від Свого існування на небесному рівні.

На початку наш Господь як Логос був душею на духовному рівні в такому ж значенні, в якому кожна розумна істота є душею, бо слово “душа” означає “істота”, і переміщення життєвого принципу в людське тіло перенесло Його на земний рівень. Життєвий принцип був той самий, який Він мав попередньо, тому особистість була тією ж. Було важливо зберегти ідентичність розуму, і це відбулося завдяки Божественному влаштуванню.

ТІЛО, ВІДДАНЕ НА СМЕРТЬ

Святе Письмо не пояснює, яким чином іскра життя, яка належала духовній істоті, відомій як

Логос, була перенесена на людський рівень. Коли наш Господь зазнав такої зміни, Він тільки зробив підготовчий крок до того, щоб стати жертвою за грішників. У Своєму передлюдському стані Він не міг дати відповідної ціни за Адама, бо не мав людського життя, яке би міг запропонувати. Та відколи Він став людською істотою і досяг віку зрілості, то був у стані стати Жертвою за гріх.

Ми б сказали, що наш Господь як людська істота був тією ж душею, що й у Своєму передлюдському стані, бо мав той самий життєвий принцип, що й перед тим; і коли Він став людиною, то вже не помер як духовна істота. Святе Письмо стверджує, що наш Господь “став тілом”, людською істотою, і що різниця між Ним і всім людством полягала в тому, що Він був досконалий — “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників” — відлучений від решти людського роду (Євр. 7: 26). Святе Письмо також пояснює, що ця різниця виникала з факту, що Він був зачатий особливим чином. Життєвий принцип, який дав Йому зачаття, походив безпосередньо від Небесного Отця.

Це пояснення цілковито відрізняється від теорії, званої Втіленням. Теорія про втілення проголошує, що духовна істота заволоділа земною істотою — втілилася в неї, замешкала в плоті так само, як деякі особи одержимі злими духами, які мешкають у них. Ми переконані, що ця думка, яка прийшла до нас із Середньовіччя, є хибною щодо нашого Господа. У Святому Письмі немає нічого про втілення. Святе Письмо не каже, що тіло нашого Господа померло, тоді як духовна істота в ньому залишилася живою. Натомість Біблія каже, що наш Господь залишив славу, яку мав у Отця, і на вигляд став, як людина; що Він упокорився до самої смерті, та ще й смерті на хресті; що Він був “умертвлений у тілі” (Дерк.) (Ів. 17: 4, 5; 1 Петр. 3: 18; Фил. 2: 8).

“СТАЛОСЯ ТІЛОМ, І ПЕРЕБУВАЛО МІЖ НАМИ”

Ми знаємо, що дитинство є періодом розвитку. Так само читаємо про нашого Господа: “А Дитина росла та зміцнялася духом, набираючись мудрості. І благодать Божа на Ній пробувала... А Ісус зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей” (Лк. 2: 40, 52). Його розум не мав усього досвіду та знання про передлюдський стан. Читаємо, що Він зростав мудрістю.

Його розум зростав. Звичайно, Він, будучи досконалим, вчився швидше і старанніше від інших. Саме це пояснює факт, що, як дитина, Він міг поставити у безвихідь законовчителів. З такими природними рисами розуму Він міг збагнути ситуацію, швидко схопити суть.

Св. Лука розповідає, що у дванадцять років наш Господь ходив із матір'ю та Йосипом до Єрусалима. Юдейські діти звикли відвідувати релігійні служіння; і за звичаєм юдейські хлопці посвячувалися у віці, в якому це зробив Ісус. Ісус знав, що Він відрізняється від інших хлопців. Цілковитовірно, що Він розповідав їм про факти, пов'язані з Його чудесним народженням. Деякі навіть припускають, що Його обвинувачували в тому, що Він незаконнароджений. Та оскільки нам про це достеменно не відомо, ми повинні обмежитися тим, що є в Писанні.

Наш Господь прийшов у світ чудесним чином з метою виконати пророцтва, усі з яких мали виконатися в Ньому. Зрозуміло, Він був готовий скористатися з першої нагоди з'ясувати ці вимоги. Тому, коли у дванадцять років Він дізнався від законовчителів, що не може як хлоп'я зайняти священицьке становище, Він більше не чинив спроб, а був підлеглий Своїм батькам, тобто Марії та її чоловікові, які, мабуть, були Його опікунами до тридцятирічного віку, коли Його першим кроком було повне посвячення Себе.

“ОСЬ ІДУ, ЩОБ ВОЛЮ ТВОЮ ЧИНИТИ”

У тридцять років наш Господь, напевно, мав багато знань про те, чого Адам не знав, коли був на випробуванні. Наш Господь вже трохи знав, чим є гріх і покарання за нього. Він вже знав про факт, що Бог приготував відкуплення людства через великого Посередника Нової Угоди — Спасителя, Відкупителя, Визволителя. Він знав, що неспроможність інших виконувати Божественний Закон, записаний у Декалозі, і Його спроможність виконувати Закон становить різницю між Ним та іншими.

Безсумнівно, мати нашого Господа розповіла Йому про Його чудесне народження і про послання, яке прийшло через Гавріїла, а також про пророцтво Анни та Симеона. Натомість Він тримав у розумі пророцтво про Себе і про майбутнє великого Месії, Який мав прийти і визволити світ. Усе це знання було дуже вартісним.

Те, чого, очевидно, бракувало нашому Господу, було знання про глибші речі Святого Письма. Він, мабуть, знаходив незрозумілі місця в Біблії, бо ще не отримав Святого Духа. І хоча Він був більш здібний розуміти ці речі, ніж деградований рід, проте, як каже апостол, “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа,.. і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14). Ісус ще не був зачатий Святим Духом, тому не мав розуміння пророцтв та символів.

“І ОСЬ НЕБО РОЗКРИЛОСЬ”

Усе це знання почало приходити до Нього, коли Він отримав зачаття від Святого Духа. Він почав розуміти вищі речі, Божі глибини. Він частково зрозумів про Агнца, який мав бути заколений як жертвоприношення за гріх, і про те, як позбутися гріха, та не міг з’ясувати, хто є Той, Хто мав бути великим Визволителем, та пояснити чудові образи Святого Письма. Як тільки Він був зачатий Святим Духом, то почав бачити, що якщо Йому доведеться царювати, то це повинно прийти через прояв відданості Богу та праведності. Як тільки це осяяло його, Він зрозумів речі, пов’язані зі стражданнями.

Під час земної місії нашого Господа Він навчився слухняності з того, що вистраждав був (Євр. 5: 8). Так Він одержав велике просвітлення, яке, на додаток, було ще й могутнім, так само як для нас є великим просвітленням бачити умови та вимоги нашого поклику: що ми повинні йти слідами нашого Господа, якщо маємо царювати з Ним.

Як саме ці вищі речі об’явилися нашому Господу, ми можемо і не знати. Св. Павло розповідає про дивовижні об’явлення, дані йому. Очевидно, наш Господь також мав об’явлення, та що саме Йому було об’явлено, щоб зрозуміти передлюдський стан і т. д., ми не знаємо. Ми також не знаємо, яким чином усі вчинки та увесь досвід попереднього періоду існування (перш ніж Він став плоттю) могли знайти негайний відбиток у Його розумі. Той самий Бог, Який спроможний дати нам духовне тіло, що зможе увібрати в себе весь досвід теперішнього життя, міг також відобразити на Ісусі весь попередній Його досвід.

Це відображення досвіду Він не отримав у дитинстві, бо в той час ще мужнів, зростав у

знанні та в ласці в Бога та людей. Віримо, що це відображення прийшло в часі Його посвячення в Йордані. Там Він отримав не тільки спогад про Свій попередній досвід від перебування з Отцем і про далеке минуле, але й світло, яке осяяло Писання, щоб зрозуміти повний зміст того, що Він вчинив, коли віддав Себе у посвяченні.

Як “небеса” далі відкривалися нашому Господу, Він побачив, що випробування Месії, які не могли бути дані як наказ під Угодою Закону, повинні були стати Його привілеєм, відколи Він мав бачити в них Божественну волю, Божественний Закон в пророцтвах. Як вівця мала зазімти перед своїми стрижами, так Він не мав обурюватися, коли Його позбавляли Його прав. Він повинен був знати, що буде відданий на смерть, що буде невинною жертвою. Він мав бути розп’ятий, мав стати позаобразним мідяним змієм.

Посвятившись виконати все написане в Книзі, Ісус був цілковито готовий до кожного випробування. Про це свідчить також зміст чудового образу Об’явлення, де сказано про згорток, запечатаний сімома печатками. Пролунав заклик: “Хто гідний розгорнути книгу, і зламати печатки її?” (Об. 5: 2). Досі не знайшлося нікого, хто міг би розгорнути цю Книгу. Та тепер наш Господь виявився достойним розгорнути її і отримав все знання про Божественний План, щоб виконати все це шляхом жертвування плоті.

При Своєму посвяченні в Йордані наш Господь відмовився від людського життя — відмовився від усіх прав та привілеїв як людська істота. Кінцевою метою повного підкорення Його життя було надання вічного життя людству. Одночасно задумом Отця щодо Нього було зберегти Його особистість, Його ідентичність. Після зачаття Святим Духом Він був Новим Створінням, і як Нове Створіння мав людське тіло, в якому розвивав характер, в якому зносив Свої труднощі. Це Нове Створіння пройшло розвиток до досконалості під час трьох із половиною років Його служіння і було готове отримати духовне тіло, обіцяне Йому.

Коли б наш Господь не виявився досконалим, вірним, відданим у Своєму передлюдському стані, Він ніколи не мав би цього привілею стати людиною і Відкупителем людей. За Свою слухняність (як людини) Він отримав більшу славу та безсмертя. Він був досконалим за всіх

сприятливих умов, перш ніж стати людиною; Він був вірним як людина і був прославлений; Він і далі вірний. Тому Він зберігає той самий стосунок до Бога та до праведності, який мав завжди. Відповідно, Він вже особливо не потребуватиме того, що допомагає у виробленні характеру, бо ніколи не показав ніяких недоліків, які потрібно було би виправляти. Можемо допустити, що усі випробування, які Він мав у Своему передлюдському стані і коли був людиною, а також після прославлення, разом взаємодіяли, щоб зробити Його характер надзвичайно інтелігентним та відданим.

“ВИЯВИВ СЛАВУ СВОЮ”

Розгляньмо кілька віршів Писання, які, здається, наводять на думку, що наш Господь мав виразні спогади про Своє передлюдське перебування з Отцем.

(1) “Відповів же Ісус і сказав їм: «Поправді, поправді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить»” (Ів. 5: 19). Ці слова були сказані при зціленні хворого. Вони, зрозуміло, не означали, що Господь вважав, що Отець зціляє хворого. Ні, Він тільки бачив волю Отця, План Отця.

Наш Господь просто виконував волю Отця щодо Себе: “Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим, Тоді буде скакати кривий, немов олень” (Іс. 35: 5, 6). Ці чудеса зцілення були однією з тих речей, які Він повинен був робити, як про це написано у Святому Письмі. Він знав, що повинен робити ці чудеса і що вони були тінню того, що мало бути зроблене згодом. Читаємо: “Такий початок чудам зробив Ісус... і виявив славу Свою” (Ів. 2: 11).

(2) “Відвіку була я встановлена, від початку, від правіку землі. Народжена я, як безодень іще не було, коли не було ще джерел, водою обтяжених. Народжена я, поки гори поставлені ще не були, давніше за пагірки” (Пр. 8: 23-25). Цей уривок можна розглядати як пророцтво про те, що наш Господь розумів Свій попередній стан, або ж як словесний образ Божої Мудрості, яка діяла всі віки. Та оскільки Божа Мудрість особливо виявлена в нашому Господі Ісусі, це було тінню того, що Ісус міг знати про Свій передлюдський стан.

(3) Коли наш Господь у віці дванадцяти років запитав: “Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моєму Отцеві?” (Лк. 1: 49), Він, очевидно, мав на увазі Небесного Отця, так само, як повинна думати про Бога кожна Його посвячена дитина. Із тих знань, які Він отримав від Своєї матері, Марії, Він знав про Своє чудесне народження та про особливу місію у світі. Його мати знала, що Він не може бути певний Себе та Своєї місії, доки вона Йому не розповість про це. Коли ж Він дізнався, що заради цього Він є особливо святим і народився чудесним чином, Він повернувся до Марії і запитав: “Хіба ж ти не знаєш, що Я повинен бути в справах Мого Отця? Хіба ж ти сама Мені про це не казала?”. Йому було дивно, що Марія та Йосип не розуміють, що саме цим Він повинен займатися.

ПАМ'ЯТЬ ЯК ЗАСІБ ІДЕНТИФІКАЦІЇ

(4) Вислів нашого Господа “Перш, ніж був Авраам, Я є” (Ів. 8: 58) ідентифікує людину Ісуса з Його попереднім станом як Логоса, перш ніж Він став плоттю і замешкав серед нас. Він той самий сьогодні, хоча перейшов на духовний рівень. Він каже: “Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки” (Об. 1: 18). Початково Він перебував на духовному рівні. Потім Він жив і помер як людина. При воскресінні Він ожив на духовному рівні, набагато вище ангелів, влад та начальств. Однак індивідуальність, особа залишилась тією ж.

І ми охоче віримо, що наш Господь зберіг пам'ять про речі минулого. Ми також думаємо, що Він пам'ятає про Свій досвід у плоті і про все, що з Ним було, перш ніж Він став плоттю. Інакше Він не міг би впізнати Себе. Очевидно, пам'ять є засобом ідентифікації нашої особи. Ніщо в цьому вірші не наводить на думку, що наш Господь народився на світ зі знанням про весь Свій попередній досвід. Після Свого посвячення Він отримав це знання шляхом, який ми не можемо зрозуміти, бо не є настільки мудрі: певною силою Отця, бо Отець має усю силу.

(5) “Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий” (Євр. 13: 8). Цей вираз не ідентифікує нашого Господа з Його попереднім станом, бо у Своему передлюдському стані Він не був Ісусом. Його назвали Ісусом при народженні.

Він став Ісусом Христом при Своему хрищенні. “Справедливий, Мій Отрок, оправдає пізнанням Своїм багатьох, і їхні гріхи понесе” (Іс. 53: 11). Наш Господь почав нести гріхи світу при Своему посвяченні й закінчив це робити при розп’ятті. Відтоді Він вважає деяких осіб Своїми членами. Коли Святий Дух зійшов на Нього, і Йому відкрилися небеса, Він, очевидно, отримав знання, яке дозволило Йому перемогти.

Ми не знаємо, наскільки сильними були спокуси сатани для Нього перед посвяченням, коли Він був досконалою людиною як Адам. Та коли Його розум відкрився, сатана прийшов спокушувати власне щодо Його праці, щодо Його посвячення, вже вчиненого. Сатана намагався перешкодити Його посвяченню, стати на заваді завершенню цього посвячення. Ми не знаємо, скільки знання мав наш Господь, але Небесний Отець дав Йому достатньо, щоб Він міг вийти переможцем. Так само з нами. Господь дає нам знання про Себе і про Отця. Він показує нам зв’язок між стражданнями теперішнього часу і славою майбутнього. Ось так через це знання всі члени Тіла цього Великого Справедливого Слуги матимуть змогу здобути “повну перемогу” (Хом.) завдяки Його благодаті.

ТІЛЕСНА ЛЮДИНА НЕ МОЖЕ ЗРОЗУМІТИ ДУХОВНИХ РЕЧЕЙ

(6) “Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте” (Ів. 3: 11). Очевидно, наш Господь міг розповісти про небесне, але не збирався цього робити, бо Никодиму та іншим було важко зрозуміти навіть земне. Як міг Ісус розповісти про небесне? На той час Йому вже, мабуть, прийшов на згадку стан Його передлюдського існування. Ми повинні розповідати про небесне, але не тілесній людині. “Не розсипайте перел своїх перед свиньми, щоб вони не потоптали їх ногами своїми, і, обернувшись, щоб не розшматували й вас” (Мт. 7: 6). Наш Господь сказав, що Він мав ще багато розповісти Своїм учням, та вони не могли цього сприйняти до приходу Святого Духа (Ів. 16: 12, 13), “не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений” (Ів. 7: 39). “А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються

тільки духовно”. “А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини” (1 Кор. 2: 14, 10). Отже, якщо Святий Дух відкриває деякі глибокі речі нам, то наскільки більше міг вникнути у святі речі досконалий розум нашого Господа?

“СЛАВОЮ, ЯКУ В ТЕБЕ Я МАВ”

(7) Слова нашого Господа: “І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав” (Ів. 17: 5), не означають, що Він нічого не знав про Свою майбутню участь у божественній природі. У Нього були запевнення Святого Письма, одне з яких казало, що Він буде піднятий дуже високо; інше — що Господь дасть Йому Царство; ще інше казало, що Єгова Бог “дасть уділ Йому між великими, і з потужними [Він] буде ділити здобич за те, що на смерть віддав душу Свою” (Іс. 53: 12); а ще інше — що “поклявся Господь, і не буде жаліти: Ти священник навіки за чином Мелхиседековим” (Пс. 110: 4). Він мав бути Священиком і Царем дуже високого рангу та почестей.

Очевидно, наш Господь знав про ці речі вповні, коли був зачатий Святим Духом, так само як св. Павло був підхоплений до третього неба і отримав знання про чудові речі, які “не можна людині їх висловити” (2 Кор. 12: 4). Тож найбільш правдоподібно, що наш Господь Ісус мав деяке особливе відкриття, бо читаємо Його слова: “Як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі” (Ів. 5: 26) свідчать, що Христос знав той факт, що Він і Церква матимуть участь у божественній природі та притаманному їй житті.

Слова нашого Господа показують, що в Нього не було бажання домагатися цих славних речей. Він з великою покорою сказав: “Отче, Я прийшов виконати Твою волю. Я виконуватиму працю, яку Ти Мені дав, і буду радий повернутися до слави, яку мав у Тебе — не проситиму ніякої милості. Я радий мати цей привілей і думаю, що не постраждаю за Свою слухняність Твоїй волі. Я буду радий бути з Тобою в славі, яку мав з Тобою, перш ніж світ постав”.

Він не казав Отцю: “Не забудь заплатити Мені; не забудь про те, що Ти обіцяв”. Ні. Він виконував волю Отця без жодної думки про винагороду, пов’язану з цим. Так само з нами. Кожен, хто сподівається божественної

природи тільки як нагороди і відчуває, що вона йому належить, дивиться на це неправильно. Ми повинні відчувати, що перебувати на боці праведності й ототожнювати себе з нашим Господом Ісусом — великий привілей, навіть

якщо не буде нагороди божественної природи взагалі. Та думка про нагороду є великим заохоченням бігти терпеливо по щось виняткове, щось, що є за межами мислимого чи очікуваного. R5064 (1912 p.)

ПЕРЕМОЖНИЙ ХРИСТОС НА ЧОЛІ ПРОЦЕСІЇ

*“Піднявся на висоту, полонив полонених”
(Ефесян 4: 8, Дерк.).*

Цей величний опис славного наслідку праці Спасителя є цитатою апостола Павла з Псалму (68: 18). Образ, представлений очам нашого розуму, показує великого Завойовника і проголошення Його перемоги. У римлян, знаємо, був звичай святкувати “Тріумф” після повернення генералів із війни — проводити тріумфальну ходу, щоб люди мали відчутний доказ їхньої перемоги.

Так, наприклад, Тит, повертаючись із війни з юдеями у 70 році н. е., привів зі собою знатних осіб, а також приніс Золотий Свічник із Храму, і все це було представлено очам народу після проходження завойовника. Згодом уся ця подія була скульптурно вирізьблена на Арці Тита, яка все ще стоїть у Римі. Очевидно, цей звичай був давнім вже за днів римлян, оскільки його пророко навів Давид.

Гляньмо пильно очима свого розуму на сцену, представлену в нашому вірші. Ісус, виконуючи Божественний Задум, залишив небесний стан і зійшов на землю, прийняв вигляд і природу слуги, щоб “за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх” (Євр. 2: 9), щоб врятувати Адама та його рід від умирання та стану смерті, в якому вони перебували під Божественним вироком та під владою сатани.

Тому Відкупитель не дорожив Своїм життям, а з готовністю віддав Себе за наші провини і помер, “Справедливий за несправедливих”, щоби привести людство назад до згоди з Богом. Його упокорення закінчилося смертю, натомість Його тріумф почався тоді, коли, як написано, Бог підняв Його з мертвих Своєю силою і посадив праворуч Своєї Величності, “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване”, “щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно”.

ТОЙ, ЯКИЙ ПІДНЯВСЯ, СПЕРШУ ЗІЙШОВ

Пророцтво нічого не каже про сходження від небесної слави до земної природи, але св. Павло доповнює цю річ, кажучи: “А те, що піднявся був, що то, як не те, що перше й зійшов був до найнижчих місць землі?” (вірш 9). Так апостол стверджує, що Той, Хто зійшов, є Тим, Хто піднявся вище усіх висот, щоб усе могло виконатися через Нього.

Важлива думка, на яку варто звернути увагу, полягає в тому, що наш Господь не тільки залишив небесну славу, але й повернувся до ще величнішої слави, не зазнав згубної втрати небесної природи від того, що слухняно взяв людську природу. І як Він залишив небесну природу, щоб узяти людську, так Він, повертаючись, залишив людську природу, щоб піднятися знову до тієї, яку мав попередньо, але вже з додатковою славою божественної природи.

ПРОВАДЯЧИ В’ЯЗНІВ

У давні часи більшість полонених ставала рабами своїх завойовників. Та не таким буде наслідок перемоги Ісуса. Він веде на волю і до вічного життя тих, які були рабами гріха та смерті. Колона його полонених справді довга; ця процесія вже триває вісімнадцять століть, а ще має бути велика праця тисячі років Месіанського царювання!

Перш за все в цій процесії є святі — “Церква первороджених, на небі написаних”. У передніх рядах ми бачимо дванадцятьох апостолів, серед яких св. Павло, який зайняв місце Юди. Апостоли мають бути царями і царюватимуть із Христом, займаючи найвищі становища. Слідом за ними є інші зі святої громади царів — разом “Мала Черідка”.

Тоді йде інша громада, більш чисельна, та менш геройська — “Велика Громада”, без вінців, та з “пальмовим віттям”, не позаобразні священики, а позаобразні левити, спільники та

слуги Царського Священства, Нареченої. Далі будуть (Євр. 11: 38-40) інші вірні минулого, Стародавні Гідні. Пророк каже також про “тих, що опір чинять” (Гиж.). Згадані класи не чинили опору, але радо та з готовністю покинули все, щоб виконувати волю Отця і здобути свободу Божих синів як перші плоди Тріумфу Агнца.

Натомість під час тисячі років Свого царювання Христос поведе “тих, що опір чинять” (Гиж.) — світ людства, та, віримо, не всіх, бо деякі, судячи з переконливого твердження Святого Письма, помруть Другою Смертю. Збагнувши своє визволення, вони полюблять гріх і тому будуть знищені як вороги праведності. Блаженна річ знати, що багато чужих, захожих, далеких від Бога сьогодні через злі вчинки чинять опір не зумисне, не свідомо, але внаслідок незнання та слабості, яка дісталася їм спадково, під пануванням гріха та смерті.

Знаменною рисою великого Тріумфу Емануїла буде розплющення всіх очей та відкриття всіх вух, щоб “пізнанням Господньої слави наповнена була земля” під час Його славного царювання праведності. Хіба нам не сказано виразно про прийдешній час, коли всі охочі та слухняні отримають Святий Дух, що буде виллятий на “кожне тіло”, так само як сьогодні, в цьому Євангельському віці, він виллятий тільки на Божих “рабів та невольниць” (Йоїл. 3: 1)?

Так, це буде славний Тріумф великого Відкупителя! За словами Біблії, “Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься” (Іс. 53: 11). Який славний плід! Це буде не тільки Його власне звеличення, не тільки звеличення класу Його вірної Нареченої, але й звеличення “дівчат, подруг її... проваджених за нею”, а також Авраама, Ісаака, Якова та всіх пророків, і, врешті, визволення до людської досконалості всього стогнучого створіння, охочого прийняти її на Божественних умовах відданості Богу та принципам Його правління, коли вони будуть їм знані.

“ЛЮДЯМ ДАВ ДАРИ”

У древні часи було звичаєм царя, який отримував повноваження та владу, давати дари зі свого багатства. Йому були потрібні управителі та князі, тому він роздавав почесні цих посад тим, хто був вірний у службі йому, хто віддано

захищав його інтереси. Так і в пророчому застосуванні цього до підняття нашого Господа сказано, що Він не тільки поведе натовп полонених, даючи їм свободу, волю, благословення, але й дасть деякі дари.

Ми могли б потратити цінний час, розмірковуючи над природою цих дарів, які великий Відкупитель буде роздавати, але така трата часу зайва, оскільки далі апостол пояснює справу і розповідає, які дари він має тут на увазі: “І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів”.

Із цим виразом пов’язана захоплююча думка: апостоли не призначали себе самі; у них не було наступників; праця євангелізації, тобто розповсюдження “доброї новини”, і пастирська праця та праця навчання серед віруючих — все це перебуває під наглядом Голови Церкви, великого Переможця, Який відкупив нас Своєю кров’ю і пропонує вести спочатку клас Нареченої, а потім всіх охочих та слухняних.

Варто зауважити, що апостол не каже, що Ісус дав одним методизм, іншим — пресвітеріанство, ще іншим — римський католицизм і т. д. Ні, якщо свого часу ми трималися таких думок, то це було наслідком того чи іншого нерозуміння: ми, по-перше, не бачили, що існує лише одна Церква Живого Бога, “на небі написана”, і, по-друге, що ця Церква не складається з різних сект та груп, а містить святих із них усіх, бо “Господь знає тих, хто Його”.

ДАНИ НЕ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ НАВЕРТАТИ СВІТ

Пильно придивляючись до аргументу апостола, пов’язаного з нашим віршем, ми усвідомлюємо, що Учитель не давав ці дари, щоб повертати світ. Він точно визначає, для чого вони були, а саме: “для вдосконалення святих, для справи служіння, для зміцнення Тіла Христового” (Гиж.) — Церкви, класу Нареченої. А може апостол помилився в цьому вислові і факт зовсім протилежний — ці дари були дані для навернення світу, натомість апостоли цілком неправильно зрозуміли річ і вирішили, що дари дані для вдосконалення святих, для збудування Тіла Христа? Ні! Вчимося від апостола і будьмо певні, що тут немає жодної помилки, що в його висловлюванні немає жодного огріху.

Зверніть увагу на переконливість виразу “для вдосконалення святих”. Для віруючих недостатньо мати трохи знання, трохи віри, якусь міру освячення чи відданості Господу, бо навіть отримавши і здобувши все це, вони далі потребуватимуть настанов апостолів, служителів, пастирів та учителів, яких великий Голова Церкви дав для їхнього вдосконалення. Гляньте, яка сила і глибина значення міститься в слові “вдосконалення”. Пам’ятаємо, що про нашого Голову написано: “Він... навчився послуху з того, що вистраждав був. А вдосконалившись, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння”. Так і Його послідовники вдосконалюються через страждання.

Щоправда, вдосконалення Учителя трохи відрізнялося від нашого, однак між ними є певна схожість. Він був досконалим перед тим, як упокоритися; Він був досконалим як Людина Ісус Христос, Який віддав Себе. Але в результаті Свого посвячення Він отримав зачаття від Святого Духа до божественної природи, і Його розвиток як Нового Створіння вимагав вірного виконання обіту, тобто угоди жертви, у виконанні волі Небесного Отця. Завдяки цій вірності Він удосконалився на божественному рівні, тобто довів на основі угоди, що Він гідний: “Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу,.. і міць, і честь, і славу” (Об. 5: 12).

Схоже послідовники Ісуса повинні брати участь із Ним у стражданнях теперішнього часу і в славі, яка настане, бо “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати” (2 Тим. 2: 12). Хоча ми тілесно недосконалі, а Він був досконалий, Одежа Його праведності, заслуга Його жертви вкриває всі наші вади і робить нас, Його послідовників, святими та прийнятними перед Отцем як учасників жертви з Ісусом.

Зачаття від Святого Духа започатковує в нас божественне життя. Ми повинні вдосконалитися в дусі, а не в плоті. Про нашу досконалість та про те, що Отець прийняв нас, свідчитиме наша відданість усім серцем та повнота і старанність, з якою ми підкорюємо все Божественній волі, намагаючись прославляти Бога в нашому тілі та дусі, які є Його (1 Кор. 6: 20). Наше виправдання ми отримуємо як нагороду за віру, остеронь учинків, однак наше прославлення прийде як нагорода за вірність.

ТРИВАЛІСТЬ ЦИХ ДАРІВ

Ці дари передбачалися для Церкви не лише на кілька днів чи років, а мали тривати увесь Вік до часу, коли вдосконала Церква перейде за завісу і навіки буде зі Своїм Відкупителем, щоб ділити Його славу, честь та безсмертя. Господь від часу до часу давав євангелістів, пастирів та вчителів для цієї славної служби приготування “чистої діви”, Церкви, щоб вона була Нареченою в славі. Та апостольська посада, як це представлено у Дванадцятьох, яких Отець передбачив особливим чином, залишилася і не потребує жодної заміни. Ми далі маємо їхні настанови, такі ж повні, як рання Церква, “щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова” (2 Тим. 3: 16, 17).

Апостол розумів, що ця справа стосується не якогось одного дня, а всього Віку, до завершення Церкви, про що виразно свідчить його вислів, що всі ці дари мали бути для збудування Тіла Христа і вдосконалення святих аж до останнього з них, “аж поки ми всі не досягнемо з’єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти”.

Чудовий вираз, з якого б боку на нього не дивитись! Чи можна сказати, що він стосується кожного окремого члена Церкви Христа, і кожна окрема особа повинна досягти повної єдності віри, повного пізнання Божого Сина і досконалої зрілості в Христі у міру зросту Христової повноти? А може, ми повинні вважати, що його значення в тому, що вся Церква Христа повинна досягти повного пізнання і як цілість повинна прийти до стану досконалого Мужа, Головою Якого є Христос, а ми — членами, до повного розвитку, тобто до міри зросту Помазанця, Месії, Голови і членів? Віримо, що останнє є думкою апостола.

Тим не менше, не можна заперечити, що вибір цих членів упродовж Віку мусив бути згідно з накресленими тут лініями. Хтось окремо взятий, хто досяг тільки часткового розвитку, не буде придатним до Царства. Той, хто не перебуває в єдності віри, не буде придатний. Той, хто не досяг достатнього розвитку, тобто зросту як християнин, не буде придатний. Що може бути більш виразним, ніж те, що кожен окремо взятий християнин потребує багато повчання, настанов, збудування у святій вірі, випробування, перевірки, обтісування, полірування,

припасовування, приготування, перш ніж буде готовий до місця в Царстві.

БОЖИЙ НАРОД БІЛЬШЕ НЕ ПОТРЕБУЄ ПОТРАПЛЯТИ В ОМАНУ

Цю думку підтверджують наступні вірші, в яких апостол розповідає нам, що з їхньою допомогою, тобто з допомогою Божественно передбачених дарів, учителів і т. п., Божий народ більше не повинен бути дітьми, яких кидають хвилі і зводить на манівці людська хитрість та обман. Навпаки, щирі, вони говорять правду в любові, і, зростаючи, досягають членства в Помазанці в усьому — приходять до повної, цілковитої єдності та слухняності під Головою, Христом (вірші 14, 15).

Продовжуючи, апостол каже нам, що всі, визнані членами Тіла Христа, повинні бути міцно з'єднані з Головою на основі відповідного договору, угоди, укладеної свідомо, з повним

розумінням. Цей союз обов'язково скріпити, і весь Євангельський вік потрібний для розвитку та завершення членів, щоб усе Тіло Помазанця було одним цілим (симетричним, гарним, взаємопов'язаним), одержуючи приріст у членах та будуючи себе в любові — зростаючи в благодаті, знанні та подобі характеру до Голови (вірш 16).

На завершення нагадаємо, що Вождь нашого Спасіння йшов перед нами; Він прийняв нас як Своїх співспадкоємців, і ми йдемо за Ним, маючи благословення від дарів, які Він дав, коли піднявся на висоту. Ми теж будемо Його дарами для світу людства. Коли ми як священники та царі будемо разом із нашим Господом, ми будемо благословити всі покоління землі славною нагодою знати і бути слухняними, щоб вони, якщо захочуть, здобули вічне життя, “дар Божий... в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 23).

R5066 (1912 p.)

ВІРНИЙ ДО СМЕРТІ

Марка 6: 14-29

“Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінець життя” (Об'явлення 2: 10).

У нинішній лекції згадується трагедія, пов'язана зі смертю Івана Христителя. Цар Ірод покинув свою дружину і жив незаконно з дружиною свого брата Филипа — Іродіядою, очевидно, пихатою та безсовісною жінкою, яка заради амбіційного бажання стати царицею була готова на все. Іван Христитель, безстрашний учитель, проповідуючи, нагадував про те, що цар Ірод живе, порушуючи Божественний Закон, що це, правдоподібно, спровадить на людей війну, тому що дружина, яку він покинув, була дочкою царя Арети.

Іродіяда чула про вчення Івана. Це її розлютило та налякало одночасно: розлютило, бо той наважився говорити про її відносини з царем, і налякало, бо слова цього красномовного чоловіка, які так захоплювали натовп, могли віддалити її від царя, або ж цар сам міг потрапити під вплив його дошкульних слів. Коли б Ірод віддалив її від себе, що було його обов'язком, вона як жінка була б осоромлена і зневажена в очах світу, адже про Іродів та їхні справи добре знали в Римі та в інших місцях. Така розв'язка

зробила б з неї жалюгідне видовище, тому пиха штовхала її на злочин чи ще на щось, що дозволило б відвернути лихо.

Ірод боявся Івана і боявся людей, які вважали Івана пророком. Натомість Іродіяда не боялася ні Бога, ні людини. Взявши до уваги побажання Іродіяди, Ірод заарештував Івана за його безрозсудну сміливість. І навіть тоді Ірод любив послухати мову Івана, хоча утримував його як в'язня. Ще більше боялася впливу Івана сама Іродіяда. Думки не давали їй спокою, і вона замислила підступ. Наближались уродини царя, тож вона намовила його влаштувати велике святкування, гуляння, і запросити на бенкет його близьких приятелів. Під час гуляння Іродіяда нарядила свою дочку в прозоре вбрання, як одягаються танцівниці на Сході, і відіслала танцювати перед царем та його приятелями.

Така послужливість цареві передбачала якусь винагороду з його боку. Він запитав дівчину, що вона хоче за це, обіцяючи навіть половину царства, якщо вона попросить. Саме це і задумала її нечестива мати, і, як було домовлено, дочка пішла до неї за порадою. Ось так Іродіяда піймала Ірода у свої тенета. Раніше він відмовлявся убити Івана попри всі її вмовляння. Тепер же,

у присутності своїх приятелів, на самі уродини та ще й після своєї обіцянки, він був змушений виконати те, про що вона попросить. Якщо дочка і вагалася просити голову Івана Христителя, то мати, мабуть, сказала їй, що коли Іван залишиться живим, то рано чи пізно їх обидвох проженуть, отож він повинен померти.

ЗВ'ЯЗАНИЙ НЕЧЕСТИВОЮ КЛЯТВОЮ

Коли дівчина повернулася і розповіла про своє прохання, цар зажурився. А так як він не був ані покірною, ані богобоязливою людиною, а пихатим і боязким, то відчував себе зв'язаним клятвою, даною в присутності знатних осіб. Хіба ж він не цар? Хіба ж це не його уродини? Хіба ж він відкрито не обіцяв, хоча й під впливом п'яного напою? То чи ж тепер він повинен забрати свої слова і показати власне боягузтво тільки тому, що начебто має якусь довіру до цього незвичайного пророка? Ні! Страта відбулася; голову віддали Іродіяді; царська репутація (?) уціліла.

Бідний світ! Скільки в ньому пасток пихи в злих речах і страху перед злою людиною! Скільки намагань зберегти і примножити власні почесті та задоволення!

У попередній лекції ми чули слова Ісуса, що не постав більший Пророк понад Івана. Ми цілковито згодні, що він був великою людиною, святою людиною, Пророком Господа. Ми цілковито згодні, що він матиме велику нагороду в майбутньому зі всіма святими пророками, і вийде з Авраамом, Ісаком та Яковом зі стану смерті як досконала людина, бо знайдений вірним до самої смерті. Він буде одним із класу, про який Господь згадує через пророка Давида: “Замість батьків Твоїх будуть сини Твої, їх по цілій землі Ти [Месія] поставиш володарями” (Пс. 45: 17). Іван буде одним із цих славних Князів на земному рівні, одним з представників Месії та Церкви, які будуть на небесному та невидимому рівні, подібними до ангелів, учасниками божественної природи.

Дехто, очевидно, випустив з уваги факт, що Іван Христитель не буде одним із класу Церкви, про який згадується в Господніх словах “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя” (Об. 2: 10). Іван, щоправда, отримає вічне життя як славний наділ, але він не буде членом класу Нареченої, як ми показали. Ця честь належить

нам, які прийняли Ісуса і стали Його учнями та були зачаті Святим Духом від дня П'ятидесятниці. Ще раз процитуємо слова св. Павла про Стародавніх Гідних: “Усі вони повмирали за вірою, не одержавши обітниць”, “щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 13; 38-40). Ми, Церква, клас Нареченої, Мала Черідка, покликані до співпадкоємства з Ісусом у Його Царстві, повинні першими отримати нашу частку в благословенні. Наречена та Наречений мають бути удосконалені в Першому Воскресінні ще перед встановленням Царства, а воно повинно бути встановлене перед тим, як благословення може дістатися комусь іншому, навіть Стародавнім Гідним.

У ЧОМУ РІЗНИЦЯ?

Якщо Іван Христитель був вірним до смерті — так само вірним, як ті, які жили після П'ятидесятниці, — то в чому різниця і чому він повинен отримати земну нагороду, а клас Нареченої — небесну?

Для цього є кілька причин. Коли йдеться про справедливість, Бог не міг справедливо (слухно) віддати перевагу якійсь одній особі або класу. Та коли йдеться про благодать, милість, то, як стверджує Святе Письмо, Він міг поводитись зі Своїм, як Йому захочеться. Якщо А заборгував Б та В по 5 дол. кожному, то він не може справедливо дати 10 дол. одному з них і відмовитися виплатити борг іншому. Та якщо він захоче дати щось безкоштовно, у подарунок, він може дати Б 1 дол. і В 9 дол., або дати всі 10 дол. Б і нічого — В.

Якщо казати про світ, Бог не мав жодного обов'язку допомагати Адаму та його роду, тому вся справа відкуплення є з благодаті. Та оскільки Єгова уклав угоду зі Своїм Сином, що останній повинен заплатити викупну ціну за світ, а тоді стати його Відновителем, то, відколи Ісус віддав Своє життя, ця річ перестала бути справою самої тільки благодаті і з нею пов'язана певна міра справедливості у відносинах між Богом і Христом.

Щодо людини, то мова йде про певне зобов'язання, адже Бог вже ствердив, якими будуть наслідки викупної праці — “благословляться... всі племена землі” і буде “час відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх”. Отже, Бог зобов'язався

щодо людства принципами справедливості, оскільки дав ці обітниці. Він навіть дав клятву, що благословляться всі племена землі. Аргумент св. Павла в тому, що Бог зв'язав Себе двома непорушними, незмінними речами — Своїм Словом і Своєю Клятвою.

Та ніщо в обітниці не зобов'язує Бога дати Івану Христителю місце в класі Нареченої. Апостол Петро каже, що Бог знав наперед про цей клас, передбачив його як клас, а не як окремих осіб, ще перед заснуванням світу. Тепер Він проводить вибір на основі принципів, щоб

визначити, хто може належати до цього класу. Він не дав Івану Христителю можливості бути в цьому класі, а у Своєму провидінні дозволив йому померти тоді, коли він виконав працю, яка для нього передбачалася. Жоден із тих, хто помер до П'ятидесятниці, не може належати до цього класу Нареченої, бо тільки тоді Святий Дух синівства та зачаття був даний уперше, а без нього ніхто не може зайняти рівень синів. Ті, які були під проводом Мойсея і з його Дому, були слугами.

R5068 (1912 p.)

ЮДЕЙКА, ПОВЕРНЕНА ДО ЖИТТЯ

Марка 5: 21-24; 5: 35-43

“І взяв Він за руку дівча та й промовив до нього: «Таліта, кумі», що значить: «Дівчатко, кажу тобі встань!»” (вірш 41).

Коли Ісус та апостоли повернулися до околиць Капернаума, на них вже чекав народ, а особливо Яір — один зі старшин синагоги. Він прийшов і впав до ніг Ісуса у великій недолі, благаючи Його прийти і уздоровити його малу доньку, яка лежала при смерті. Коли вони вирушили до дому Яіра, за ними пішов натовп, юрмлячись та сповільнюючи ходу. Тим часом прибув посланець із дому Яіра, розповідаючи, що дитина вже мертва. Та Ісус промовив до батька: “Не лякайся, тільки віруй!”

Натовп позостався, а троє апостолів, Петро, Яків та Іван, пішли з Ісусом та Яіром. Коли вони прибули, то побачили велику метушню, яка за звичаєм супроводжувалася плачем та голосінням. Ісус здивував плакальників, кажучи, щоб вони не голосили, бо дитина не мертва, а спить. Що це означало? Чи ж Великий Учитель кривив душею? Так само Він сказав був про Свого приятеля Лазаря: “Лазар заснув”, — а тоді пояснив, що той помер. Як ми маємо зрозуміти ці слова? А як же факти? Що ж було насправді?

“БО ВСІ В НЬОГО ЖИВУТЬ”

Ключ до всієї справи поданий у словах нашого Господа до садукеев — класу, який заперечував будь-яке воскресіння або майбутнє життя. Садукее поставили Ісусові запитання про жінку, яка мала сім чоловіків і які повмирали

один за одним. Цим запитанням вони думали насміятися з вчення Ісуса про воскресіння мертвих, та наш Господь відповів: “Помиляєтесь ви, не знавши Писання, ні Божої сили”.

Далі Ісус навів їм доказ того, що мертві насправді не є такими ж мертвими, як тварини, тому що Бог у Своєму Плані подбав про воскресіння людства зі стану смерті, та зовсім не подбав про воскресіння тварин. Задум щодо воскресіння людини полягав у тому, що Бог подбає про Відкупителя, щоб задовольнити вимоги Божественної Справедливості щодо Адама та всього його роду. Той стане Великим Визволителем і, встановлюючи Своє Месіанське Царство, звільнить усе людство від влади смерті.

З такого погляду, з Божого погляду, жодна людська істота не є мертвою в тому значенні, що вона загинула, немов тварина. Царство Месії дозволить людям прокинутися, і тоді всі матимуть найповнішу можливість прийти до знання про Божий характер і про Його волю для них. Усі отримають допомогу, щоб повернутися до згоди з Богом, якщо в них буде таке бажання, і в такий спосіб знову досягти досконалості життя, втраченої через неслухняність. Власне, з огляду на цей Божественний намір — пробудження мертвих, Ісус говорив про смерть як про “сон”, як про час відпочинку, спокою, несвідомості.

Про це засвідчили сказані до садукеев слова Ісуса про те, що Бог промовляв до Мойсея біля палаючого куща: “Я Бог Авраамів, і Бог Ісаків, і Бог Яковів”. Ісус наголосив на тому, що Бог не каже про Себе, що Він є Богом тих, хто зовсім

загинув, знищений, як тварина. Цей вираз, отже, означає, судячи зі всіх Писань, що буде воскресіння мертвих і що людство загалом просто спить, чекаючи на Царство Месії та на ранок пробудження, ранок кращого дня, в якому праведність запанує і в якому Месія буде Великим Царем.

Та сама думка про сон мертвих міститься в усій Біблії. Читаємо, наприклад, що Авраам “прилучився до своєї рідні”; “І, промовивши це, він [Степан] спочив” (Дії 7: 60). Св. Павло ствердив, що Церква “поснула”, але деяким її членам, які житимуть у кінці віку, при другому приході Христа, не потрібно буде “спати”, а замість цього вони “переміняться раптом, як оком змигнути” (1 Кор. 15: 52). Ще він згадує тих, які “поснули в Ісусі” (Хом.). Образно кажучи, добрі і погані сплять в Ісусі, бо все, що Бог передбачив для їхнього пробудження, міститься в Ісусовій праці Відкуплення та Реституції і можливе завдяки їй (Дії 3: 19-21).

Не подумайте, що вони сплять у небі. Ні, добрі і погані просто сплять. Наприклад, вираз, що Авраам “прилучився до своєї рідні”, показує нам два класи: Авраама, Божого приятеля, і його рідню, язичників. Крім того, небеса — це не місце для снання, а місце енергійної діяльності та життя. Також ми не можемо уявити собі людство, яке би спало в католицькому чистилищі чи в протестантському пеклі вічних мук.

Удаючись до Біблії за відповіддю на запитання, де вони сплять, ми чуємо натхненні слова: “І багато-хто з тих, що сплять у земному поросі, збудяться” (Дан. 12: 2). Справді: “Порох до пороху”, — як сказав Бог на початку до батька Адама, який отримав вирок і через якого ми успадкували нашу частку: “проклята через тебе земля”, “тернину й осот вона буде родити тобі” (1 М. 3: 17-19). Ось так Бог подбав для Адама та для його сім’ї про відкуплення від влади смерті та визволення з гробу силою воскресіння. Про це Ісус сказав: “Я воскресіння й життя”. Церква першою з-посеред людства отримує вічне життя. Їй буде дана частка з Ісусом у Його воскресінні до слави, честі та безсмертя як Його Нареченої, Співспадкоємиці під Його головуванням. Тоді, як сказав апостол, прийде черга людства, “кожного у своєму порядку”.

“І ВОНИ НАСМІХАЛИСЯ З НЬОГО”

Ісус виразно наголосив на тому, що дівча спить, щоб закарбувати великий урок: смерть не є кінцем усього, навіть якщо так здається. Пробудження, яке мало прийти через Нього, мало бути уроком та ілюстрацією Божественної сили, яка буде задіяна до всього роду під час Месіанського Царства. Ісус запевнив: “Всі, хто в гробах, Його [Людського Сина] голос почують, і повиходять”. Цей вираз стосується не лише Церкви святих, яка вийде першою, маючи частку в Першому Воскресінні, випробування та труднощі якої залишаться в минулому і яка отримає печать Божественного схвалення. Обітниця вийти стосується також решти людства. Усі, за винятком духовно зачатих, повиходять під час другого, тобто загального, воскресіння, яке включатиме майже все людство: не тільки цивілізованих, але й язичників.

Світ повиходить, як сказав Ісус, щоб мати воскресіння, тобто поступове підняття, до досконалості, до всього, втраченого в Едені й відкупленого на Голгофі. Та пробудження буде тільки підготовчим кроком. Воно настане миттєво, однак подальше підняття до розумової, моральної та фізичної досконалості буде поступовою працею, для якої виділено тисячу років і під час якої особі потрібно буде співпрацювати заради поступу та навчання в праведності. Це воскресіння людства Ісус загалом назвав “воскресінням суду”, воскресінням через картання, випробування та труднощі. Хто свідомо відкине Господа і Його шлях, той помре Другою Смертю, з якої не буде воскресіння. Христос помер раз за всіх і, згідно з Писанням, більше не вмиратиме.

Не забуваймо про те, що чудеса нашого Господа були лише ілюстраціями великої праці, яку Він незабаром виконуватиме у всесвітньому, велетенському масштабі — силою та впливом Свого Царства. Він та Церква, духовні істоти, звичайно, будуть невидимими для людей, і через земні Знаряддя поступово знімуть великий тягар хвороб, смутку, болю та смерті, так що в кінці тисячолітнього царювання Месії всі охочі та слухняні досягнуть повної людської досконалості, а земля тим часом “зацвіте, мов троянда” і як підніжок Господа стане славною.

“ВИ БО НЕ ПІД ЗАКОНОМ, А ПІД БЛАГОДАТТЮ”

Бог має тільки один Закон для Своїх інтелігентних створінь. Цей Закон, у якій би формі його не викласти — більш детальній чи більш стислій — стосується ангелів, людей і Нового Створіння. Вищого Закону немає і не може бути.

Цей Закон ґрунтується на справедливості і знаходить своє викладення у 5 М. 6: 5; Мт. 22: 37-40; 3 М. 19: 18. Було б нерозсудливим вимагати, щоб хтось робив для іншого більше, ніж для себе. Про це можна попросити або порадити зробити, але ніколи не можна наказувати, щоб людина зробила для іншого більше, ніж для себе, бо такий наказ був би несправедливим. Так ми робимо різницю між Справедливістю і Любов'ю. “Любов виконання Закону” (Рим. 13: 10) і може сягати далі, ніж Справедливість. Однак для Церкви є інша пропозиція — не просто любити, а любити на найвищому рівні життя.

ВИЩА ЗАПОВІДЬ

Виконання цієї пропозиції, представленої на розгляд Ісуса та Його послідовників, означає славу, честь і безсмертя — божественну природу. Задля цієї радості ми взяли не тільки виконувати Закон, але й здобути любов, яка сягає за межі заповідей Закону. При цьому ми погодилися на щось більше, ніж любити наших ближніх як самих себе: ми погодилися віддавати наше життя за братів. Це — особлива, пов'язана з жертвою вимога, і не стосується нікого іншого.

Наші відносини з Господом є під особливою угодою жертви, що виражено словами: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною” (Пс. 50: 5). Вони, каже апостол, не без Закону, а перебувають під Законом у Христі. Цей Закон у Христі є законом їхньої угоди і є Законом Любові. А оскільки жертвна любов сягає за межі будь-якої вимоги Справедливості, то з цього неминуче виникає, що будь-яка річ, яку вони зроблять понад вимоги

Любові, також виконає вимоги Закону, викладені Справедливістю: менше міститиметься в більшому. Закон Любові далі буде вищим законом, як про це висловився Ісус: “Нову заповідь [вищу заповідь] Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви” (Ів. 13: 34).

Коли апостол каже: “Ви бо не під Законом, а під благодаттю”, він, мабуть, посилається особливим чином на факт, що християни з поган ніколи не були під розпорядженням Закону і їхній перший досвід під законом був під Благодаттю у Христі. Натомість про юдеїв, які були під Угодою Закону, він каже, що вони звільнені від Закону, до якого були прив'язані, і говорить так, немовби Закон був дуже суворою вимогою, якої вони не могли виконати і звільнення від якої було великим благословенням. Угода Закону пропонувала вічне життя на умовах виконання Закону. “Людина, яка його виконує, буде ним жити” (3 М. 18: 5; Рим. 10: 5; Лк. 10: 28).

Оскільки всі юдеї, як і решта людства, були недосконалими через гріхопадіння, жоден юдей не міг виконати Закон і, відповідно, не міг здобути вічне життя. Не маючи змоги виконати Закон, він не міг здобути нагороди. Ця Угода справді зв'язувала його, адже до часу, коли було запропоноване Євангеліє, не було жодної іншої запропонованої Угоди. Тоді йому була дана особлива пропозиція — Угода жертви. Юдей був звільнений від Угоди Закону в тому значенні, що був звільнений від Закону.

Стаючи мертвими для Закону, юдеї мали можливість здобути життя іншим шляхом. Полишаючи всі надії здобути вічне життя через Закон, вони могли отримати нову надію в Христі, а саме, під постановою в Христі (великому Заступникові) могли мати тепер спільність із Ним у Його стражданнях і згодом у Його славі, яку, як вирішив Отець, Він розділить з усіма, які стали Його послідовниками.

Отже, відтоді як юдей став мертвим для Закону, полишивши всіляку надію здобути життя через слухняність йому, він пристав до цієї єдиної надії, якої можна досягти тільки жертвою. Але він далі був зобов'язаний робити справедливе. Однак ця постанова робити справедливе стосується Нового Створіння, а не старого, яке вважається мертвим. Нове Створіння постановило виконувати Божий Закон і навіть більше. Такі особи жертвують усіма земними надіями. Про них сказано: “Стародавнє минуло, ото сталось нове” (2 Кор. 5: 17). Вони вже не є під Угодою Закону, а під постановою благодаті, Божої милості.

Великий привілей — принести себе в жертву і за це здобути таку велику нагороду. Це — велика милість під благодаттю. Та ми є під благодаттю ще й в тому значенні, що нам запропоновано порядок, завдяки якому ми не тільки здобуємо велику нагороду, роблячи так мало, але й завдяки якому наша жертва стає прийнятною. Це також благодать. Благодать — це щось, що Господь дає нам не як винагороду, але як дар.

Спочатку Господь робить нашу жертву прийнятною. Тоді благодать далі супроводжує нас і весь час посиляє благословення, адже ми, вирішивши йти за Ісусом, не могли би самі виконувати нашу жертву. Ми бачимо, що неможливо поводитися досконало, тому що в нас недосконалі тіла. Та завдяки можливості, зробленій для нас у Христі, ці недосконалості отримують прощення. А щоб вони отримали прощення, потрібно, щоб ми приходили з відвагою до Престолу небесної благодаті по своєчасну допомогу (Євр. 4: 16).

НАГОРОДА НЕ Є З БЛАГОДАТІ

Отже, перед нами три речі: по-перше, існує Закон, який є вищий від Справедливості, Закон Любові, Закон Жертви; по-друге, Бог пропонує нам нагороду, якщо ми підемо слідами Ісуса, жертвуючи собою аж до смерті; по-третє, Він покриває наші ненавмисні недосконалості Одежею Христової Праведності, щоб ми прийнятним чином могли виконувати нашу частину контракту.

Отже, нагорода не є з благодаті. Якщо ми пропонуємо якійсь людині 5 дол. за виконання роботи, то після виконання ми не повинні казати: “Це справа милості, і я дам вам не 5 дол.,

а 1 дол.”. Це неправильно. Заплатити стільки, скільки ми погодилися дати, — справедлива річ. Благодаттю була пропозиція нагороди за те, щоб йти слідом за Ісусом Христом. Відтак раз зроблена пропозиція стає зобов’язанням. Це — контракт, угода жертви з нашого боку і угода нагороди з боку Бога. Ісус сказав: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі з Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його”. Дати нагороду після виконання умов є справедливістю, а не благодаттю.

Далі благодать подбала про жертву Відкупителя за нас — не тільки за наш первісний гріх, але й за всі провини на цьому шляху. Коли апостол каже, що праведність Закону виконалася в нас, він не говорить про Церкву під Угодою Закону. Він каже, що хоча юдеї не могли виконати Закон через недоліки плоті, Церква виконує Закон, бо це пов’язано не з нашою плоттю, а з нашим духом. Як старі створіння, ми не здібні виконати Закон і не можемо виконати його більше, ніж вони. Але як Нові Створіння, ми, як вважається, не тільки виконуємо цей Закон, але й виконуємо Закон Жертви.

Мала Черідка виконує Закон Жертви. Велика Громада виконує Закон у дусі свого розуму, але, не роблячи більше, вона втратить велику нагороду слави та честі. Отже, ті з посвячених, які виконують Закон Любові, Закон Жертви, будуть вважатися гідними слави та честі з Ісусом Христом. А ті, які не виконують Закон Жертви, але тримаються Закону Справедливості, остаточно вважатимуться гідними вічного життя, проте не безсмертя.

R5072 (1912 p.)

“БОРОТИСЬ ЗА ВІРУ”

*“Я признав за потрібне писати до вас, благаючи боротись за віру, раз дану святим”
(Юди 1: 3).*

Святе Письмо засуджує боротьбу з самолюбних мотивів — боротьбу за місце, за владу, за своїх друзів проти чужих друзів, за власні ідеали проти ідеалів інших. Річ у тому, що той, хто так бореться, ніколи не увійде в Царство, бо такий сварливий дух свідчить про поганій стан, погану вдачу.

Щоправда, одна річ — бути звабленим у щось, помилятися, і зовсім інша — боротися самолюбно. Серед Господнього народу, навіть за днів апостолів, інколи була тенденція боротися радше один з одним, ніж з дияволом чи з духом світу та слабостями в собі. Ділянки руйнівності та войовничості в мозку, які б мали стати християнину-воїну в пригоді, якщо їх задіяти проти власних слабостей та вад, є відверто шкідливими, якщо він, ігноруючи власні слабості, починає боротися тільки з братами — часто

в дріб'язкових речах або в справах, важливість яких перебільшує через сварливого духа. Такі особи повинні пам'ятати біблійний вислів: "Хто панує над собою самим, ліпший від завойовника міста" (Притч. 16: 32).

Апостол Павло засуджує таке хибне використання християнської енергії, яке "гризе та їсть" один одного, перестерігаючи проти нього, бо воно веде до руйнування всього духовного серед Господнього народу. Не подумайте, що апостол радив млявість стосовно важливих принципів Божественного Об'явлення, адже він сам завжди виявляв рішучість у боротьбі за праведність. Пригадуємо, як він докорив одному з апостолів, старшому, ніж він сам, у християнській вірі: "Відкрито я виступив супроти нього, заслуговував бо він на осуд".

БОРОТЬБА, ГІДНА ПОХВАЛИ

Хоча весь Господній народ повинен остерегатися духа боротьби, пильно стежачи, щоб жодну річ не робити уразливим та уїдлигим чином, а проявляти терпеливість, довготерпіння, братню доброзичливість, любов, цей народ як Нові Створіння, духовно зачаті, постановив ходити за Духом, і тому повинен постійно усвідомлювати цей факт і пильнувати, щоб завжди ходити в згоді з духом Правди. Наш вірш говорить про боротьбу, яка не тільки правильна, але й обов'язкова для всіх, хто ходить таким чином. Вони повинні "боротись за віру", за Боже Слово, за обітниця, які Бог дав, за добрі речі, які Він влаштував.

Потреба в такій поведінці виникає з факту, що світ не є приятелем благодаті і, відповідно, не є приятелем Божого народу. Самолюбство, яке є духом цього світу, перебуває на боці, протилежному до Святого Духа любові, а наші

власні самолюбні інтереси в цілому співпадають з інтересами світу. Зрозуміло, ніхто не може належним чином боротися за віру, якщо він має самолюбні мотиви, бо "віра, раз дана святим", заперечує такі мотиви і негайно засуджує. Господь дозволив, щоб світ, а особливо злі духи у світі, ставились до Його справи байдуже і атакували її. Одна з причин цього полягає в тому, що Він хоче, щоб Його народом була "мала черідка" тих, які випробувані, які мають характер. Характер означає таку твердість цілі та намірів, що особа буде боротися "доброю боротьбою" (Кул.) проти всякого впливу, який намагається відвести від Господнього Слова і Господніх братів.

Світ і його теорії протистоять святим, тому ми повинні боротися з егоїстичними людськими та диявольськими задумами, які переважають сьогодні. Хтось може бути завзятим у релігійних справах і "наполегливо боротися" (WBT), проте така поведінка не буде боротьбою "за віру, раз дану святим". Можна боротися за якусь власну улюблену теорію, а не за ті принципи праведності, які прищеплює Біблія.

Часом переконування один одного в біблійних питаннях може здатися боротьбою за віру, однак справжнім мотивом може бути пиха. Пиха — частина самолюбства, тому боротьба за власні переконання може бути розвитком пихи. Боротьба, яку схвалює Бог, є щирим бажанням дізнатися про те, чого навчає Боже Слово. Ми не повинні боротися, вживаючи язик на зло, ані говорити образливо. У всій нашій боротьбі ми повинні проявляти плоди Святого Духа — лагідність, братню доброзичливість, любов. Отже, властива боротьба не буде послуговатися гнівом, ненавистю, злістю або суперечками.

R5056 (1912 p.)

ЛЕГІОН ДЕМОНІВ

Марка 4: 35; 5: 20

"Бог для нас охорона та сила, допомога в негодах, що часто трапляються, тому не лякаємось ми, як трясеться земля, і коли гори зсуваються в серце морів" (Пс. 46: 2, 3).

Вступна частина нинішньої лекції є розповіддю про бурхливий вітер на Галілейському морі. Ісус, втомлений навчанням та зціленнями,

під час яких із Нього виходила життєва сила, щоб дати людям полегшення, сів до одного з човнів, з якого учні раніше ловили рибу і який далі був їхнім. Він збирався переплисти озеро, щоб там якийсь час перепочити та набратися сил. Умостившись на кормі на м'якій підстилці, Учитель одразу заснув. Несподівано здійнялася сильна буря, яка налякала навіть тих, хто звик до

таких сцен. Вітер налягав і хвилі переливалися через краї човна. Опинившись в небезпеці, не встигаючи вичерпувати воду, учні дивувалися, що Учитель спить, наче нічого не діється. Підійшовши до Нього і розбудивши Його, вони проказали: “Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?”. Звівшись, Він докорив вітрові, наказавши: “Мовчи, перестань!”. І негайно “тиша велика настала”.

Ця подія стала цінним уроком для апостолів, показуючи, як могутня сила Бога діяла через Учителя. Та сама лекція є для нас сьогодні. Часом життєві бурі переходять над нами, над братами і над усім домом віри, наражаючи на небезпеку, коли здається, що нас здолає відчай. Тоді настає пора проявити віру в Того, Хто сказав: “Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе”. Настає пора пригадати слова Учителя: “Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі”. Хто вірою здатний вхопитися Господа, той здобуде великий мир. Великий спокій увійде в його серце і буде в усіх його справах. Тоді він зможе пригадати собі обітницю Учителя, що “тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре” (Рим. 8: 28).

Заголовний вірш цього дослідження звертає нашу увагу на іншу бурю. Він змальовує велику бурю утиску, яка в кінці цього Віку несподівано вибухне над усім світом і в якій “Вавилон великий, мати блудниць” (Хом.), немов “великий камінь, як жорно, буде кинений до моря”. Про цей самий “час утиску” в деяких віршах Писання сказано як про “вихор”, як про наслідок відпущення “чотирьох земних вітрів”, стриманих до того часу (Об. 17: 5; 18: 21; Єр. 25: 32; Об. 7: 1).

Далі цей утиск символічно показаний як “вогонь”, який спалить не тільки землю (символ організованого суспільства), але й небеса (символ церковництва). Цей символічний вогонь, велике полум'я анархії, перетворить теперішні інституції на “порох”. На руїнах, на поросі розбитих надій та прагнень суспільства (політичних, наукових та релігійних) постане славне Царство Месії, щоб благословити світ. Буде так, як пророковано: “І прийде Бажаний всіма народами”. Цього справді бажають усі народи, хоча не розуміють, як їхні бажання можуть виконатися шляхом Божественного втручання через Царство Месії.

Наш вірш змальовує грядущий “час утиску” як велику “бурю”, яка цілковито усуне, тобто

змінить, землю, теперішню громадську будівлю, і переставить “гори”, царства теперішнього часу, у море анархії. Божий народ частково матиме відношення до усіх цих утисків, але він не повинен боятися, розуміючи, що Бог тримає все під контролем. “Коли мене лишають всі, уся моя надія — Він”. Навіть якщо вони опиняться з іншими у великому нещасті, ці лиха не зможуть вдертися до їхнього серця. Їх супроводжуватиме віра в Бога та в славні обітници Його Слова, і вона берегтиме їх у мирі.

“І ДОЗВОЛИВ ВІН ЇМ”

У заголовку ми пов'язали це дослідження з демонами, оскільки Святе Письмо дає зрозуміти, що демони будуть значною мірою причетні до розпалювання великого “часу утиску” та невдоволення, яким завершиться цей Вік, і буде встановлене Царство Месії.

На другому боці озера, коли вони пристали до берега, один чоловік, побачивши їх здалека, прибіг до них. Він був одержимий, тобто над ним захопили владу (підкорили його) демони, злі ангели, про яких згадують св. Юда (Юд. 1: 6) та св. Петро (2 Петр. 2: 4). Це були ангели, які визнали Ісуса і устами чоловіка промовили: “Що до мене Тобі, Ісусе, Сину Бога Всевишнього? Богом Тебе заклинаю, не муч Ти мене”. Такою була відповідь злих духів, коли Ісус наказав їм вийти з нього. Бувало так, що когось опанував не лише один демон, а багато, легіон.

Демони розуміли, що вони повинні коритися наказам Ісуса, і вимагали дозволити їм увійти у свиней — заволодіти ними. У цьому дослідженні ми не маємо місця для пояснення з Біблії того, як деякі ангели покинули первісну досконалість та єдність із Богом, чому вони намагалися захопити контроль над людством і спілкуватися з ним через медіумів, і чому вони видають себе за мертвих. Та оскільки багато хто сьогодні перебуває під тим чи іншим впливом демонізму — спиритизму, ми на прохання вишлемо додаткову інформацію поштовою листівкою.

Ісус дозволив демонам те, про що вони просили — перейти з чоловіка у свиней, яких налічувалося близько 2000. Свині, як і чоловік, збожеволіли від незвичайного зовнішнього впливу, який заволодів їхнім розумом. Вони у нестямі кинулися з кручі в море і втопилися. Тим часом чоловік, звільнений від їхньої влади,

повернувся до свого розуму і славив Бога за своє звільнення. Він хотів іти з Ісусом, щоб стати одним із Його учнів і проповідувати іншим про велике визволення, якого зазнав, та розповісти їм про ще один доказ того, що Ісус — Месія. Та це, на думку Ісуса, не відповідало волі Отця, і Він відмовився від його товариства, порадивши тому повернутися додому і розповісти своїм приятелям про великі речі, які Господь зробив для нього.

Так він і учинив. Люди з усіх околиць, які знали його як божевільного і опанованого демонами, дивувалися з його одужання і запам'ятали, що його зцілив Ісус. Особи, знайомі з такими речами, твердять, що приблизно половина усіх мешканців притулків для божевільних, не маючи якихось фізіологічних захворювань мозку, опанована злими духами, демонами. На жаль, ми з усіх сторін бачимо докази, що ці злі духи готують шлях для великого нападу на людство.

Сьогодні спиритизм під назвою “Парапсихологічні Явища” вивчають деякі найбільш відомі професори коледжів. Вони, як і інші спирити, зазнають обману, думаючи, що різні прояви, з якими вони стикаються, походять з боку їхніх мертвих земних приятелів. Тільки Біблія робить цю річ цілковито виразною. Вона запевняє нас, що мертві не мають ніякої можливості спілкуватися і що всі такі спілкування походять від демонів, які не збираються казати, ким вони є, бо коли б вони це зробили, людство було б дуже обережним щодо них. Тому вони, намагаючись бути в тісному контакті з людством, різним чином вдають і уособлюють мертвих.

Гіпнотизм, а також сам гіпноз, здатність сприймати звуки, які є за межами чутності, і ясновидіння — все це частини одного і того ж обману.

R5058 (1912 p.)

БОЖЕСТВЕННИЙ ЗГОРТОК — ХТО ГІДНИЙ ГЛЯНУТИ В НЬОГО?

“Хто гідний?” (Об’явлення 5: 2).

Слова нашого тексту є частиною заклику, що пролунав серед небес: “Хто гідний розгорнути книгу [згорток], і зламати печатки її?” Книга в цьому випадку, здається, символічно представляє не Біблію, а Божественний План з його часами та порами. Щоправда, Біблія є записом, та Бог мав План ще перед написанням Біблії. Цей План Він мав від самого початку. Він не відкрив його ангелам, ані навіть Логосу. Подробиці щодо часу Він не відкрив повною мірою навіть нашому Господу Ісусу, коли Той був у плоті. Після воскресіння Ісус казав про ці часи та пори, як про речі, які “Отець поклав у владі Своїй” (Дії 1: 7).

Про факт, що Він має План щодо грішного роду, Бог натякнув Аврааму. Бог сказав йому, не висуваючи при цьому умов, що Він поблагословить світ людства. Згодом Він також звернув увагу в образах та тінях Закону на деякі риси того, як Він благословитиме світ. Він сказав, що прийде Відкупитель, але хто саме буде цим Відкупителем, залишалось в таємниці. Хоча ангели і люди прагнули знати, їм не було дозволено дізнатися. Пророки у натхненні

говорили деякі речі про Відкупителя, але не знали їхнього значення.

У своєму часі був посланий Логос. Перед цим Він був відданим Сином. Погодившись виконувати волю Отця, Він ще не знав, чого коштуватиме бути Месією, бо Бог тримав ці речі у таємниці. Логос проявив віру і довір'я. Він був готовий виконати волю Отця, навіть якщо доведеться взяти нижчу природу. Тож Він з покорою залишив славний стан, в якому був, і взяв людську природу, став людиною — досконалою людиною, не грішною. Наш Господь зробив це для того, щоб здійснити великий Задум, який Отець мав на думці і який не виявив нікому іншому.

Коли Ісус досяг тридцятирічного віку — наймолодшого віку, в якому Він міг представити Себе Богу під Законом, — Він пішов до Йордану і посвятився, повний рішучості зробити все, що було в Отцівському Плані, все, що було образно та пророчо записане про Нього у Святому Письмі. “Ось іду, в твої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже”. “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій у мене в серці” (Євр. 10: 7, 9; Пс. 40: 8, 9).

Таким було посвячення нашого Господа. Його людська природа стала Його жертвою. Він віддав Своє життя, але не закінчив віддавати його в Йордані, бо в той час Він віддав Свою волю. Там Він став Священиком, великим Первосвящеником. Його плоть була образно показана в тельці жертви за гріх, якого щорічно приносили в жертву в День Примирення. Під час трьох із половиною років Свого служіння Він добре виконував цю жертву. І все, що Отець дав Йому виконати, Він завершив на хресті.

У ЙОРДАНІ ЙОМУ ВІДКРИЛИСЯ ГЛИБОКІ РЕЧІ

Наш Господь Ісус отримав помазання Святого Духа, коли вийшов із води при Своему хрищенні. Тоді Йому відчинилися небеса. Вищі речі, які Він досі не розумів, стали виразними. Писання відкрилися Його очам. Він знав, що має йти до Єрусалима, щоб бути розіп'ятим. Він знав, що Його зрадить один з Його вибраних учнів, і знав, хто з них буде зрадником. Він знав ці речі, бо був зачатий Святим Духом, бо Отець прийняв Його як Сина на Божественному рівні.

Під час цих трьох із половиною років Він був Месією, Якого послав Бог. Він був Левом із покоління Юди. Він пожертвував Свою волю, але цього було недостатньо. Бог хотів, щоб Він пожертвував не тільки волю, але насправді віддав Своє людське життя. Тому Бог постановив випробувати Його шляхом деяких суворих випробувань. Так Він був "випробуваний в усьому, подібно до нас, окрім гріха". Коли всі ці випробування завершилися при Його смерті на хресті, Бог дав Йому ім'я, перед яким поклоняться усі на небі і на землі.

Ось тут слова нашого тексту знаходять відповідь. Це запитання охоплює період, відколи Ісус прийшов у світ до Його воскресіння з гробу. Бог дав найбільш Шанованому зі всього небесного війська першу можливість довести, що Він гідний розгорнути Згорток великого Божого Плану і виконати його зміст. Він отримав цю можливість, бо як Первороджений Єгови мав першочерговий привілей служіння. І Він не дозволив, щоб цей привілей обминув Його. Він прийняв його, був вірним, упокорився, прийнявши людську природу, і, тим самим, став Левом із покоління Юди, бо з цього покоління народився як людина. Він не мав цього титулу як

Логос, а був Левом із покоління Юди, Коренем Давида, як Син Марії.

АНГЕЛИ НАЗВАЛИ ЙОГО ГІДНИМ

Однак тоді наш Господь ще не доказав, що Він гідний. Лише коли Він вигукнув у передсмертну мить: "Виконалося!", — це стало повною демонстрацією. Від часу Адама до Ісуса ніхто не знайшовся гідним відкрити великий Згорток. Та тепер Ісус заслуговував на це. Говорячи у видінні про три з половиною роки, під час яких наш Господь представлений заколеним, Об'явитель Іван каже: "І я глянув, і ось... Агнець, як заколений!" Тоді незліченна кількість ангелів гучним голосом промовила: "Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення" (Об. 5: 12).

Ісус виявився гідним цієї великої честі не тоді, коли посвятився, а коли закінчив Свій шлях у смерті. Тоді Він став гідним слави, честі та влади. Коли Ісус воскрес і піднявся на висоту, Згорток був даний Йому в руки, щоб його відкрити. Це означає, що тепер Він зрозумів Божественний План у цілому, хоча вже знав багато чого з нього. Але тепер Йому було дано виявити все. Були речі, яких наш Господь не знав. Він сказав: "Про день же той чи про годину [Його Другого Приходу] не знає ніхто: ні ангели на небі, ні Син, тільки Отець" (Мк. 13: 32). Частина Плану була написана зовні Згортку, а частина — усередині. Запечатане наш Відкупитель мав зрозуміти тоді, коли одержав усю владу, після Свого воскресіння. Тоді виконання Божого Плану було доручене Йому.

ПОСТУПОВЕ ВІДКРИТТЯ ПЕЧАТОК

Відкриття печаток відбувалося протягом усього Євангельського віку. Увесь План Бога представлений у цій Книзі-Згортку. Потрібен увесь теперішній Вік і весь наступний, щоб завершити План. Цей План Бога містить "відновлення всього, про що провіщав Бог". Ми тепер здатні бачити ці чудові речі і розповідати про них, тому що кожна з печаток, у міру відкриття, зробила План трохи виразнішим. Можна припустити, що Господь Ісус дізнався про всі його риси після того, як піднявся і з'явився в присутності Єгови. Ми, Божий народ, намагаємося знати ці речі щораз повніше.

Учитель сказав, що як Отець об'явив їх Йому, так Він об'явить їх нам. Та це об'явлення було поступовим, у міру зламання наступних печаток.

Брати, улюблені в Христі, усвідомлюючи, що наш Бог досі вважав нас гідними глянути на цей чудовий Згорток Його великого Плану, розпечатаний для нас нашим Господом Ісусом, продовжуймо вважатися гідними дивитися в

нього і усвідомлювати славні речі Його Слова через вірність, слухняність та відданість цьому Плану в усьому! Оцінюймо щораз більше наш чудовий привілей мати можливість брати участь у блаженному служінні нести Божественну Правду іншим зголоднілим серцям, щоб вони також раділи в Господі та в силі Його могутності!

R5943 (1916 p.)

“ВІДДАНІ НА ПОГИБЕЛЬ ТІЛА”

У Євангельському віці була тільки одна умова, через виконання якої можна прийти до Отця. Господь не пропонує багато шляхів, а лише один. “Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя” зараз. Та коли настане Царство, буде “великий шлях” (Гиж.), сприятливіший, легший, як про це говорить Господь через пророка Ісаю. На ньому не буде каменів спотикання, він не буде вузьким та важким, а порівняно легким. Упродовж тисячолітнього Месіанського царювання це буде шлях, яким рід Адама може повернутися до Бога. Під час цього царювання весь світ матиме допомогу, підтримку та навчання, що дасть йому заохоту йти до кінця цього шляху.

Сьогодні єдина дорога є темною, вузькою і важкою, світло ще не почало сяяти на світ. Святе Письмо говорить про Церкву Христа в Євангельському віці так: “Для моєї ноги Твое слово — світильник”. У давні часи люди мали невеличкі ліхтарі, які прилаштовували до пальців у сандалях, і під час ходьби кожний крок був освітлений. Так само Господь поведився з Церквою в Євангельському віці. Вузька дорога була темною, але в нас є “слово пророче певніше”, яке, як світильник, світить на стежці і світитиме “все більше та більше аж до повного дня”.

Коли цей день настане, ми не потребуватимемо світильника, бо тоді буде сонячне світло. Тоді знання про Бога наповнить цілу землю.

ЖЕРТВА Є ІСТОТНОЮ ДЛЯ УЧНІВСТВА

Однією з рис, яка свідчить про вузькість цієї дороги, є те, що в цей час Бог не приймає нікого, хто не уклав виразної угоди з Ним. Якщо хтось вирішив не укласти такої угоди, він може вважати себе християнином, але ним не

є. У світі сьогодні чотириста мільйонів людей вважаються християнами. Багато хто уявляє собі, що, приєднавшись до Церкви або роблячи добрі діла, він тим самим стає послідовником Христа. Але Біблія дуже виразно стверджує: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною” (Мт. 16: 24). У цей час самовідречення та несення хреста — це та жертва, яка потрібна, щоб бути учнем Христі.

Багато людей не є християнами, бо вони не уклали угоди з Богом. Господь говорить про клас, покликаний зараз до учнівства, кажучи: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною” шляхом повного посвячення. “Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Пс. 50: 5; Рим. 12: 1). Якщо ми прийняті в Христі, якщо ми зачаті Святим Духом, то тільки на тій основі, що ми увійшли цими тісними ворітьми і є на вузькій дорозі, що ми уклали угоду жертви з Господом, віддаючи свою волю і всі земні права Йому, щоб Його воля виконувалась у нас.

Увійшовши цими вузькими ворітьми на вузьку дорогу, ми повинні перебувати на ній, хоча це не означає, що ми не будемо спотикатись і робити помилок. І навіть якщо ми йдемо вперед нерішуче, але в міру наших сил, зі серцем, відданим Господу, ми отримуємо право сидіти на Його престолі — бути членами класу Його Нареченої.

БАГАТЬОХ ПЕРЕМАГАЮТЬ ТУРБОТИ ЦЬОГО СВІТУ

Як ми знаємо, Біблія показує, що деякі, вчинивши посвячення, потім захоплюються світом, турботами цього життя та оманю багатства. Їм

не вдасться виконати свій договір. Вони стримуються від того, щоб заплатити обов'язкову ціну, щоб стати спадкоємцями з нашим Господом. Хто відмовляється від хреста, той не здобуде вінця. Скільки людей переобтяжені турботами цього життя! Скількох збила з пуття омана багатства!

Автор цих рядків свого часу був близько знайомий з одним джентльменом. Вони були немов брати. Одного разу він сказав: "Брате Рассел, я б, звичайно, дуже хотів зайнятися Господньою працею і щось робити в службі для Правди, але в мене є дружина і я розумію, що Господь вважає мене відповідальним за те, щоб дбати про неї. Я не збираюся йти і залишати її саму. Та коли б Господь у Своєму провидінні послав мені грошей, щоб я міг піти і щоб дружина від цього не постраждала, я був би радий йти і проповідувати Євангеліє". Господь упіймав його на слові. У той час він працював бухгалтером, але Господь відчинив шлях, і після смерті одного з членів компанії він став одним із головних її компаньйонів. Без жодних зусиль у нього з'явилося вдосталь грошей, аж врешті їх було щонайменше пів мільйона доларів.

Одного дня ми сказали до нього: "Брате, у нас є дуже серйозна справа, яка має для нас велике значення". Він відповів: "Кажіть, що треба, і я вам допоможу, скільки б це не коштувало". Ось яким добрим він був! Він думав, що нам потрібні його гроші! Дорогі друзі, ми дякуємо Богу, що ніколи не вважали за потрібне просити грошей і не думаємо, що коли-небудь будемо. Ми сказали: "Брате, у нас великий клопіт, і ніхто, крім тебе, не може нам допомогти". "Кажіть, що сталося", — відповів він. "Дорогий брате, хочемо звернути твою увагу на щось, що ти казав кілька років тому, коли був бідним". Тоді ми пригадали нашу розмову, наскільки змогли, і сказали: "Господь дав тобі гроші, Він зробив те, що від Нього залежало. А ти готовий зробити своє?" Той зі сльозами на очах відповів: "Брате Рассел, я так зв'язаний своїм бізнесом по руках і ногах, що зараз це неможливо". Ось так турботи цього життя, омана багатства зв'язали йому, за його словами, руки і ноги, хоча в серці він далі відданий Богу.

У нас немає жодного бажання бути судьями, але ми схильні думати, що дорогий нам брат навряд чи потрапить у Царство. Хоча ми не знаємо, як буде, але боїмося, що зв'язування по

"руках і ногах" може стати йому на заваді, хоча думаємо, що він дійсно був Божою дитиною. Чи можемо ми вважати, що через невиконання жертви, яку він погодився виконати, він піде на Другу Смерть? Ми так не думаємо. Ми думаємо, що Господь любив його, і той мав дуже відданий характер. Господь любить гарні характери. На нашу думку, цілком правдоподібно, що дорогий брат належатиме до Великої Громади, і ми дуже раді, що буде клас Великої Громади.

НАША ЛЮДСЬКА ПРИРОДА ПОВИННА ПОМЕРТИ

До класу Малої Черідки потраплять тільки ті, які вірно кладуть своє життя на жертву до кінця мандрівки. Бог передбачив і призначив наперед, що всі з цього класу повинні бути копіями дорогого Божого Сина. Якщо хтось не є повною копією нашого Господа Ісуса, якщо хтось не покинув усе, щоб йти за Ним, він не належатиме до класу Нареченої.

Святе Письмо згадує два класи: один клас — Мала Черідка, інший — Велика Громада. Обидва становлять "Церкву Первороджених". В образі священики належали до покоління Левія, але в поколіннях були ще й інші, не священики. Левити загалом представляють Церкву Первороджених, яка зійде на духовний рівень існування, але буде складатися з двох класів: "Малої Черідки", тобто класу священиків, та "Великої Громади", тобто класу левитів.

Добровільно пожертвувати плоть означає віддати себе з власної волі Господу і підкоритися Господу Ісусу як великому Первосвященнику, щоб виконувати для Нього працю жертви. А як бути з тими, хто уклав цю домовленість, а тоді не зміг виконати жертву? Вони пожертвували своїм земним життям; Бог дав їм Святий Дух синівства і прийняв порядок, завдяки якому вони віддали всі свої земні права. Такі особи ніколи не можуть мати спасіння, яке отримає світ. Вони добровільно відмовились від усіх прав жити на людському рівні. Коли Бог дав їм Святий Дух, Він визнав контракт, що зобов'язує обидві сторони. Вони або здобудуть небесну природу, або не здобудуть нічого.

"ВІДДАТИ ТАКОГО САТАНІ"

Ті, хто не йде далі, щоб віддавати себе цілковито на жертву, є передані противнику,

щоб він бив їх, аж їхня плоть буде знищена — аж земні, чіпкі нахили, які стримували їх від повної відданості Богу, обірвуться, і розум стане цілковито поступливим, буде в згоді з Богом. Те, що вони відмовлялися віддати добровільно, буде забране в них.

Єдине, що ми знаємо про це, походить зі слів апостола. Св. Павло, звертаючись до Церкви в Коринті, сказав, що між ними є брат, який не живе відповідно до своєї угоди, а частково перебуває в гріху. Апостол докорив Церкві за недотримання свого обов'язку щодо цього брата. Він сказав: “Отож я, відсутній тілом, та присутній духом, уже розсудив, як присутній між вами: того, хто так учинив це,.. віддати такого сатані на погибель тіла, щоб дух спасся Господнього дня” (1 Кор. 5: 3, 5). Якщо плоть не знищити, дух не спасеться — такий аргумент апостола.

Таке твердження дає нам деяке уявлення про Господню волю. У будь-якому випадку обов'язково, щоб плоть була знищена. Якщо воля буде переможена плоттю, то наслідком буде також смерть волі, Друга Смерть. Але якщо воля прагне бути в згоді з Господом, то навіть якщо примусове знищення плоті не є жертвою і така особа не зарахована до тих, які жертвують собою, вона спасеться, “але так, як через огонь”, на духовному рівні, у дні Господа Ісуса (1 Кор. 3: 15).

А щодо випадку, який ми згадували попередньо в цій статті, ви можете запитати: “Невже брат втратив знання Правди?”. Спробуємо відповісти, бо це дуже цікаве запитання.

Щодо цього брата, ми не знаємо, звичайно, якими були почуття його серця, бо ми не можемо їх судити. Але він залишив нас і приєднався до Пресвітеріанської церкви. Потім він приєднався до Християнського Союзу (Christian Alliance), почавши вірити у зцілення вірою і практикуючи це, хоча мав достатньо знання Правди про ці речі. Тримаючись переконання про зцілення вірою і т. п., він кілька разів захворів і був змушений викликати лікаря, хоча був переконаний

у зціленні вірою. Врешті, після поважної хвороби, яка тривала кілька тижнів, він помер. Ми не знаємо його настільки, щоб казати, до якої міри його розум навернувся до Господа. У нас не було жодної можливості дізнатися це, тому що його поведінка так чи інакше позбавила нас колишнього тісного спілкування.

Про ще інший випадок розповів один брат, який запитав нас: “Як ви думаєте, чи не можна назвати «погибеллю тіла» такий випадок?”. Нам здається, що це саме той випадок. Цитуємо:

“В одному місті жив брат, який пізнав Правду і дуже нею радів. Він знайшов ще одного брата, з яким охоче зустрічався і розмовляв про веселу новину. Судячи зі всього, той виявляв добрий дух, відповідний для Правди, що тішило його серце. Але його дружина дуже обурювалася. Противлячись, вона сказала: “Вибирай між мною і релігією; ти не можеш мати одне і друге”. Коли вона заявила про це категорично, він вибрав дружину. Минуло зовсім небагато часу, відколи ця історія дійшла до нас, і Господь зробив так, що бідний брат дуже пожалів про свій вибір. Він підхопив якусь огидну хворобу, і серед цих жахливих страждань дружина покинула його”.

Сподіваємось, Господь його не полишив і остаточно пробачив, бо хоча Господь, здається, упіймав його на бажанні, він справді був Божою дитиною, проте не з переможного класу. Полюбивши дружину більше, ніж Господа, він не заслуговував на те, щоб бути членом класу Нареченої. Тому, очевидно, він і зазнав повної погибелі тіла, якої ніколи не сподівався. Мабуть, він любив свою дружину так сильно, що віддав їй перевагу перед Господом.

Однак вона покинула його у скруті! Навіть з погляду світу, дружині не годиться покидати чоловіка за таких умов. Цілком можемо припустити, що брат навернувся до Господа в останні години, добре засвоївши урок і, можливо, давши Господу обітницю. Якщо так, не сумніваємось, що його дух спасеться в день Господа Ісуса.

R5055 (1912 p.)

ДОКОРЯТИ ДІЛА ТЕМРЯВИ

Ефесян 5: 11-21

“Вино то насмішник, напій п'янкий — галасун” (Притчі Соломонові 20: 1).

Світло і темрява вживаються як образи та синоніми правди та неправди, праведності та

гріха. Так “Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви”. Ще Ісус сказав: “Я Світло для світу”. Також Він сказав про Своїх послідовників, коли залишав їх: “Ви світло для світу”; “Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”.

І навпаки, сатана названий “князем темряви”; його панування неправедності названо “владою темряви”, а підвладні його впливу — “синами... темряви”. Злі вчинки всупереч Господу та праведності названі “ділами темряви”.

Коли наші перші батьки згрішили, вони втратили спільність з Богом і через неслухняність стали дітьми противника. Ісус казав до таких за Своїх днів: “Ваш батько диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете” (Ів. 8: 44). Ось так увесь рід потрапив під вплив темряви гріха. Ніч гріха, смутку та смерті триває вже шість тисяч років. У нас є обітниця славного ранку, коли Месія царюватиме, коли сатана буде “зв’язаний на тисячу років” і коли “зійде Сонце Правди та лікування в проміннях Його”.

Та ранок ще не настав; ми сприймаємо його тільки вірою, надією. Божі обітниці про цей славний ранок образно названі “світлом” і становлять Біблію. Святе Письмо, розповівши, що темрява вкриває землю і густа темрява язичників, говорить також, що Біблія є світлом на стежці Божого народу серед темряви. “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї” (Пс. 119: 105). Св. Петро сказав: “І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися” (2 Петр. 1: 19).

СВІТЛО ДОКОРЯЄ ТЕМРЯВУ

Отже, в теперішньому часі маси людей у світі (введені в оману, поневолені та сп’янілі від нещастя, забобонів та хитрощів противника) у цілому симпатизують темряві, в якій перебувають. Вони народилися в ній і настільки звикли до неї, що коли б у якусь мить опинилися в присутності світла, то були б спантеличені. У світі небагато носіїв світла. Щоправда, перепис населення повідомляє про чотириста мільйонів християн, та, на жаль, більшість з них не проявляє жодних ознак того, що вона коли-небудь бачила справжнє світло,

а багато хто, отримавши світло, ховає його під посудину, аж воно згасне.

Дійсно, сьогодні так само вірно, як за днів Ісуса, що мало хто з людей має справжнє світло Євангелія Бога (Святий Дух, який освітлює їхні розуми та серця) і ставить це світло на свічник, щоб воно давало світло в темряві.

І хоча їх мало, проте вони дуже вартісні перед Господом. Він називає їх Своїми святими, Своїми коштовностями, і говорить, що в Його другому приході, перед встановленням Його Царства, яке керуватиме світом, вони як клас Його коштовностей будуть зібрані до Нього за завісу — змінені силою Першого Воскресіння з людської до божественної природи. Він говорить, що збере їх як Свою справжню “пшеницю” в жниві цього Віку до Своєї небесної стодоли — “раптом, як оком змигнути”. “Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця” (Мт. 13: 43).

Саме до останнього класу звертається апостол у цій лекції — до того ж класу, до якого звертався Спаситель, кажучи: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство” (Лк. 12: 32). Коли Отець дасть їм Царство як співспадкоємцям Відкупителя, все зміниться. Князь Темряви буде зв’язаний на тисячу років. Князь Світла даватиме світло, щоб розсіяти всю темряву та випари гріха, нещастя та забобонів.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НОСІЇВ СВІТЛА

У сьогоднішній лекції апостол пояснює відповідальність цих носіїв світла. Вони представляють Бога в темному, вкритому мороком світі; вони представляють Справедливість, Мудрість, Любов та Силу Бога. Їм не під силу зробити так, щоб усе це славне світло вже зараз сяяло перед людьми настільки, щоб розсіяти густий морок, але вони можуть зробити багато, щоб прославити свого Отця і хоч частково розігнати темряву, щоб декому розвиднілось. На всіх із них покладений такий обов’язок. Але не треба сподіватися, що вони повернуть світ. Ні, вони повинні тільки знайти достатню кількість тих, які схожі характером на них, для завершення вибору до членства в Церкві, у класі Нареченої, співспадкоємцях. Вірність та запал у цій службі покаже, чи вони гідні місця в класі Нареченої, а якщо гідні, то яке високе

становище займатимуть. Тому радо слухаймось Божественного Слова щодо цих зобов'язань.

Ми не повинні “брати участі в безплідних ділах темряви, а радше їх картати” (Хом.). Як переконливо, як однозначно: абсолютно нічого не мати з ними! Більше того, ми не повинні обмежуватися негативним ставленням до них, а повинні картати їх. Як би розумно ми не намагалися виконувати ці вимоги, вони викличуть до нас ворожість, немилість та розчарування багатьох тих, кого ми любимо і чиєї доброї думки так прагнемо. Та ми, як вірні воїни Господа Ісуса Христа, повинні бути відданими, вірними. Хто соромиться Учителя та Його Слова і принципів праведності, які Він відстоює, того Спаситель посоромиться, коли прийде встановити Своє Царство, порахуватися зі Своїми слугами.

Мабуть, апостол не має на увазі, що ми повинні картати все, що не погоджується з нашими високими ідеалами на основі Божественного Закону і Божественної волі, тому він згадує тут речі, які слід картати, кажучи: “Бо соромно навіть казати про те, що роблять вони потаємно” — нечисті, непристойні речі. Їх, очевидно, апостол і мав на думці. Ми, стикаючись з такими речами, повинні показати наше несхвалення.

Це не означає, що ми повинні залишити проповідання Євангелія і піти “відвідувати нетрі”, щоб викривати “пороки”. Це, мабуть, також не означає, що ми повинні публічно засуджувати зло, але напевно означає, що наше

життя повинно бути настільки протилежним до всіх грішних та нечистих речей, щоб усі пізнали, що ми були з Ісусом і навчилися від Нього. Такою, очевидно, є думка апостола у вірші 13. Нам не обов'язково перейматися тим, що світ влаштовує пануюча темрява та гріх. Навпаки, як висуває припущення апостол (вірш 14), деякі сплять і тому не розуміють різниці між світлом і темрявою. Деякі з них, коли б цілковито прокинулися, були б раді пізнати Христа і справжнє світло.

ПОВОДЬТЕСЯ ОБЕРЕЖНО

З огляду на це, каже апостол, послідовники Ісуса повинні бути уважними, поводитися в житті обережно, бути мудрими, а не безрозсудними, не марнувати час, а викупувати його, забирати у світських турбот та задоволень, більше використовувати його в службі Учителю, розуміючи, що дні лихі і що потрібна вся наша енергія, якщо ми маємо “вести добрий бій” за світло проти темряви гріха. Щоб це робити, потрібно вивчати і розуміти волю Господа.

Якщо деякі п'яніють від надмірного вживання вина, то ми повинні наповнятися іншим вином — Святим Духом. Якщо деякі шукають утіхи і полегшення в одурманюючому зіллі, то ми повинні намагатися набиратися розуму Христа. Це духовне відсвіження приведе нас до псалмів та гімнів, звеселяючи наше серце перед Господом і дякуючи за Божу милість у Христі.

R5038 (1912 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.